

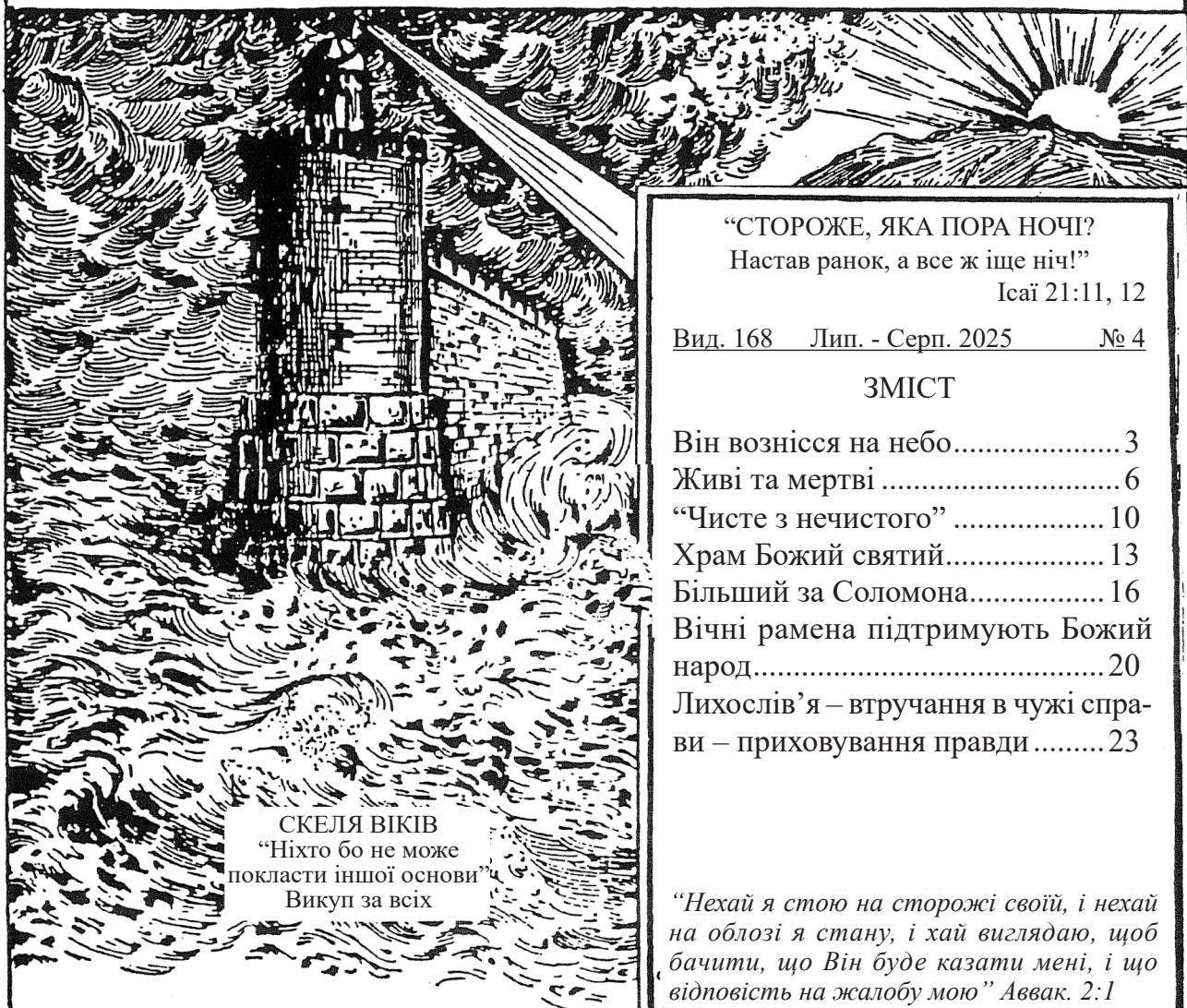

ЗОРІННЯ

НОВОЇ ДОБИ

ВІСНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА

СКЕЛЯ ВІКІВ
"Ніхто бо не може
покласти іншої основи"
Викуп за всіх

"СТОРОЖЕ, ЯКА ПОРА НОЧІ?
Настав ранок, а все ж ще ніч!"

Iсаї 21:11, 12

Вид. 168 Лип. - Серп. 2025 № 4

ЗМІСТ

Він вознісся на небо.....	3
Живі та мертві	6
"Чисте з нечистого"	10
Храм Божий святий.....	13
Більший за Соломона.....	16
Вічні рамена підтримують Божий народ.....	20
Лихослів'я – втручання в чужі справи – приховування правди.....	23

"Нехай я стою на сторожі своїй, і нехай на облозі я стану, і хай виглядаю, щоб бачити, що Він буде казати мені, і що відповідь на жалобу мою" Аввак. 2:1

"Тривога людей на землі, і збентеження від шуму моря та хвиль (збурених, невдоволених мас), коли люди будуть мертвити від страху й чекання того, що йде на весь світ (на всіх людей), бо сили небесні (церковні) порушаться... Як побачите, що діється це, то знайте, що Боже Царство близько... Випростуйтеся, і підійміть свої голови, - бо зближається ваше визволення" (Луки 21: 25-31)

ЦЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

Головна мета цього журналу – давати пояснення Біблії. Його видає Товариство дослідників Біблії для того, щоб на основі Святого Письма поширювати правдиве знання про Божий План Спасіння, особливо для тих, які називаються християнами. В ньому також даються оголошення про конвенції та звіти з цих конвенцій, а також оголошення про літературу, яку видає Товариство. Наші так звані “веріанські дослідження” є вивченням і дослідженням Святого Письма з використанням “Викладів Святого Письма”, видання яких було організоване Товариством ще за часів Ч.Т. Рассела.

Цей журнал стає на захист єдиної правдивої основи надій християн, яку, як правило, відкидають, а саме, Викуп – відкуплення дорогоцінною кров’ю Ісуса Христа, що дав Себе на викуп за всіх (1 Петра 1: 19; 1 Тимофія 2: 6). Лише на цій основі хтось може будувати з “золота, срібла, дорогоцінного каміння” Божого Слова (1 Кор. 3: 11-15; 2 Петра 1: 5-11). Інша ціль цього журналу – показати всім, “що то є зарядження таємниці, яка від віків захована в Бозі”, щоб “тепер через Церкву була оголошена найрізніша мудрість Бога”, яка “за інших поколінь не була оголошена людським синам” (Ефесян 3: 9, 10, 5).

Цей журнал є незалежним від усіх партій, сект чи віровизнань і намагається кожне своє слово підпорядкувати Божій волі в Христі, як це виражено в Святому Письмі. Тому ми відкрито говоримо про все те, про що говорив Господь – згідно з Божественною мудрістю, якою Він нас обдарував, щоб про це говорити. Наше ставлення не є догматичним, бо що знаємо, те й говоримо, маючи сильну віру в Божі обітниці, які є певні. Призначення цього журналу – служити Богу, тому рішення про те, що може бути поміщене в ньому, а що ні, мусить бути згідне з нашою думкою відносно того, що є до вподоби Господу, згідне з Божим Словом і є для збудування братів і сестер у знанні та Божій ласці. Тому ми не тільки просимо, але й наполягаємо, щоб наші читачі досліджували кожне написане тут слово за допомогою непомильного Божого Слова.

ЗГІДНО З НАШИМ РОЗУМІННЯМ СВЯТЕ ПИСЬМО ВИРАЗНО НАВЧАЄ:

що ЦЕРКВА є “храмом” живого БОГА – особливим “Його творивом”; що його будівництво ведеться на протязі всього віку Євангелії – відколи Христос стався Відкупителем світу і основним “Наріжним Камнем” цього храму, через який, коли він буде завершений, Божі благословення зійдуть “на всі племена”, і вони матимуть доступ до Нього (1 Кор. 3: 16, 17; Еф. 2: 20, 22; 1 М. 28: 14; Гал. 3: 29);

що водночас відбувається ОБТІСУВАННЯ, ФОРМУВАННЯ І ШЛІФУВАННЯ посвячених віруючих у Христове поєднання за гріх. І коли останній з цих “живих каменів”, “вибраних і дорогоцінних”, буде готовий, тоді великий Майстер збере все до купи у першому воскресінні, і храм буде наповнений Його славою і стане місцем зустрічі між Богом і людьми впродовж Тисячоліття (Об. 15: 5-8);

що ОСНОВА НАДІЇ для ЦЕРКВИ і для СВІТУ полягає в факті, що Ісус Христос “за благодаттю Божою смерть скуштував за всіх”, є “викупом за всіх”, і “часу свого” буде “світлом правдивим,.. що просвічує кожну людину, яка приходить на світ” (Євр. 2: 9; Ів. 1: 9; 1 Тим. 2: 5, 6);

що НАДІЄЮ церкви є можливість бути схожою на свого Господа, “бачити Його, як Він є”, стати “учасниками Божої Істоти” і брати участь в Його славі як співспадкоємиця (1 Ів. 3: 2; Ів. 17: 24; Рим. 8: 17; 2 Петр. 1: 4);

що ТЕПЕРІШНЄ ЗАВДАННЯ ЦЕРКВИ – вдосконалювати святих для майбутньої праці служби; розвивати в собі кожну благодать, бути Божим свідоцтвом для світу і готуватися бути царями і священиками в наступному віці (Еф. 4: 12; Мт. 24: 14; Об. 1: 6; 20: 6);

що НАДІЯ для СВІТУ полягає у благословеннях знання і можливостей, які будуть дані всім Христовим Тисячолітнім Царством, – реституції всього, втраченого в Адамі, для всіх охочих і слухняних, з рук їхнього Відкупителя і Його прославленої Церкви, – коли всі свавільні нечестивці будуть знищені (Дії 3: 19-23; Іс. 35).

“ЗОРІННЯ НОВОЇ ДОБИ”

Журнал видається кожних два місяці

Цей журнал видається Товариством дослідників Біблії. Статті, які друкуються в ньому, перекладені з Репринтів (передруку) статей, написаних братом Расселом. Статті друкуються в зворотному порядку, починаючи з 1916 року написання.

Хочемо повідомити всіх читачів “Зоріння Нової Доби”, що цей журнал розповсюджується безкоштовно. Надіємось, що брати усіяко будуть

підтримувати цей журнал, який розповідає про наближення Божого Царства, потішає пригноблених і дає харч у пору тим, хто уклав з Богом угоду при жертві.

ЦЕЙ ЖУРНАЛ ВИДАЄТЬСЯ ДЛЯ ДОБРА БОЖОГО НАРОДУ І ДЛЯ БОЖОЇ СЛАВИ.

Всі листи, зауваження та побажання просимо висилати на адресу:

п/с 6890
м. ЛЬВІВ, 79019

ВІН ВОЗНІСЬ НА НЕБО ДІЇ АПОСТОЛІВ 1: 1-14

*“І сталося, як Він благословляв їх, то зачав відступати від них, і на небо возноситись”
(Луки 24: 51).*

Комітет недільної школи підготував лекції на 1909 рік, присвячені зростанню першої Церкви. Відповідно, наші лекції на цей рік будуть взяті головним чином з книги під назвою “Дії Апостолів”. Автором цієї книги є святий Лука, і деякі вважають її найкращою з усіх історій про Церкву. Оскільки запис раптово уривається перед смертю св. Павла, можна розсудливо припустити, що книга була завершена приблизно в 63 році н. е. Перший вірш нашої лекції посилається на попередню працю Луки, Євангеліє від св. Луки, в якій він розповів про початок Ісусової праці й навчання. Можна лише припустити, що за задумом автора його нинішня розповідь мала стосуватися продовження праці нашого Господа через Його святий Дух через Його апостолів і послідовників. Ця точка зору є славним баченням, видом, що відкривається, і пов’язує працю, яку наш Господь розпочав у Йордані й закінчив на Голгофі, яка з того часу продовжується Його Духом і через Його Церкву і буде продовжуватися до завершення Церкви, яка є Його Тілом, і її прославлення в Царстві. Тоді благословення Царства полинуть для благословення й піднесення людини. Невеликий початок, випробування і триумфи цієї праці ще мають принести рясні плоди, виражені в словах, що перед Ісусом має схилитися кожне коліно і кожен язик має визнати на славу Бога, Отця. А хто не схилиться, не визнає і не підкориться

Месіанському Царству, той повністю “знищений буде з народу” “Другою Смертю”.

“Святий Лука, поет і навіть більше ніж поет, розповідає нам, як світло християнства сяяло від Єрусалиму до Антіохії, від Антіохії до Ефесу, Троади і Филипів, від Филипів до Афін і Коринту, аж поки нарешті не спалахнуло в самому палаці і преторії цезарів у імператорському Римі. Світло світу зійшло у маленькому юдейському селищі, осяяло галілейські пагорби, а потім, здавалося, згасло на Голгофі посеред моторошного затемнення. Книга Дій Апостолів показує нам, як, розгорівшись із попелу за короткий проміжок часу в тридцять років, воно засяяло над Егейським морем і над Адриатикою і наповнило Азію, Грецію та Італію таким Світлом, яке ніколи раніше не сяяло на суші чи на морі“ (Фаррар).

[R4305] Чудовий опис! Але ми повинні дещо змінити його, пам’ятаючи, що Сонце Праведності не зійшло там, а тільки зараз сходить. Вираз нашого Господа був більш правдивим, а саме, що кожен з Його послідовників був світильником, свічкою, запаленою від Нього, яку не можна ставити під посудину, а треба підносити, щоб розігнати темряву. Саме запалення нових свічок, так би мовити, несло благословення просвітлення. Боже Слово є Світильником для Його людей, щоб направляти їхні кроки, і коли вони освітлені ним, світ, відповідно, теж благословенний. “Для моєї ноги Твоє слово світильник, то світло для стежки моєї” (Пс. 119: 105). “І ми маємо слово пророче певніше. І ви добре робите, що на

нього вважаєте, як на світильника, що світить у темному місці, аж поки зачне розвиднятися” (2 Петр. 1: 19).

ВІН ПОКАЗАВСЯ ЖИВИЙ

Історик коротко нагадує нам про сорок днів між воскресінням нашого Господа і Його вознесінням; про те, що Він показувався Своїм апостолам і давав їм певні вказівки щодо святого Духа; про те, що вони мали чекати на його дарування як на печать від Отця про їхнє прийняття до членства в Царському Священстві і до служіння Правді в якості Його послів. Усі ці вказівки тощо стосувалися “Царства Божого”. Саме цю головну думку потрібно тримати в розумі. Боже Царство було обіцяне з метою повалення царства сатани й визволення людства з рабства гріха та смерті. Месія мав бути Царем, а Ізраїль, насіння Авраама, – Його помічниками і співспадкоємцями в цьому Царстві та його праці. Природний Ізраїль виявився негідним цієї милості, як Бог це провів через пророків, і привілеї, відібрані у них, мали бути передані залишку “справді ізраїльтян” та достатній кількості з поган, щоб заповнити число, божественно визначене й передбачене. Отже, все, що було сказано і зроблено, прямо чи опосередковано, належало до Царства.

Як у своєму Євангелії св. Лука представив особистість Ісуса у вигляді магніту, що притягує надії і утверджує довіру “справді ізраїльтян”, так і в Діях Апостолів він використовує це, щоб і далі вказувати на нашого Господа як на центральну фігуру, як на магніт. Дійсно, якщо дивитися на Воскреслого, Прославленого, високо піднесеного понад князівства та влади, то притягальні якості месіанської особистості значно розширюються. Не забуваючи про Його земне життя і жертви, наші серця й розуми дивляться на Нього тепер як на Того, Хто завжди живе, як на Голову Церкви, Царя Слави, Який чекає на завершення Своєї Нареченої і в належний час візьме у володіння земне панування й почне велику працю реституції.

Сьогодні, як і раніше, важливо тримати у своєму розумі думку про особистий зв'язок нашого Господа з кожним аспектом Його праці. Якщо Він дав послання ранній Церкві пам'ятати Його слова: “І ото, Я перебуватиму з вами повсякденно аж до кінця віку”, то [R4305] думка

про особисту присутність Господа зараз, під час жнив, повинна надихати нас ще більше. Якщо Він зберігав нагляд, контроль над усіма справами Свого народу протягом віку, то чи думка про Його Другий Прихід і ще тісніший зв'язок з кожною подробицею того, що заплановано, не змушує нас радіти й бути більш уважними та ревними? Наскільки ми в змозі чітко пам'ятати про це, настільки це робитиме нас щасливими щодо того, як правильно вести боротьбу і правильно поводитися. Наприклад, якщо противник пропонує нам стати сердитими або незадоволеними тим, як розвиваються справи Господнього народу, давайте відповімо йому, що ми знаємо, що він помиляється, тому що сам Господь присутній і наглядає за Своєю працею. Якщо в якийсь момент справи здаються такими, що йдуть всупереч нашим надіям або очікуванням, не думаймо, що Господь знехтував наглядом за Своєю працею і дозволяє противнику потрошити її на шматки. Навпаки, утвердімо свої серця в тому, що Господь надто мудрий, щоб помилятися, і здатний та охочий зробити так, щоб усе працювало на благо нам і всім покликаним згідно з Його задумом. Якщо в нас є спокуса втрутитися в справи, які Господь доручив іншим, нехай ця думка стримає нас і підкаже приділяти більше уваги тому, що Господь доручив нашій опіці, і що кожен “для пана свого стоїть або падає”, і саме Йому належить схвалювати чи не схвалювати. Тому наша річ – не брати на себе управління чи контроль або в якійсь мірі нав'язувати свої погляди іншим, а радше виконувати свою частину якомога вірніше і залишати наслідки Господу, усвідомлюючи Його присутність і турботу, Його мудрість і любов.

ЧЕКАЙТЕ НА ОБІТНИЦЮ

Обіцяного святого Духа слід було чекати як усвідомлення і початку нової праці – розвитку християнської Церкви. Це було зображено у вигляді хрищення святим Духом, занурення, на противагу Івановому хрищенню, зануренню у воду. Це хрищення святим Духом представляло факт, що Ісус помер за гріх людства, був прийнятий у присутність Отця і запропонував Свою заслугу за тих, хто повірив у Нього і прийняв Його. Воно, очевидно, було знаком, показником не тільки того, що їхні гріхи прощені, але й того, що їхнє посвячення прийняте і що вони тепер

прийняті в Божу сім'ю, зачаті Ним як духовні сини, які, якщо будуть розвиватися відповідно до своєї Угоди, у Школі Христа, у належний час народяться від духа у воскресінні до божественної природи.

Коли вони були з Ним і отримували настанови щодо Царства та очікування хрищення духом, вони поставили Господу важливе запитання: "Чи не часу цього відбудуєш Ти, Господи, царство Ізраїлеві?" Але Він відповів: "То не ваша справа знати час та добу, що Отець поклав у владі Своєї", у Своїх повноваженнях.

Учні досить добре розуміли, що відновлення Ізраїлю до впливового та владного становища як народу супроводжуватиме великий тріумф нашого Господа, коли Він візьме панування над землею, та вони не усвідомлювали повністю, що ця Епоха Євангелія була, так би мовити, дужками, коли клас Нареченої перебуває у процесі вибору з-посеред усього людства. Вони розуміли, що Учитель залишає їх, і дуже хотіли мати якісь відомості, але, по суті, їм було сказано, що вони можуть бачити лише один крок попереду і тому повинні ходити вірою, а не видінням. В іншому місці говориться, що наш Господь сказав Своїм послідовникам, що не тільки жодна людина не знає дня й години, які позначають розвиток Божественного Задуму, пов'язаного з відкриттям нової епохи, але й ангели на небі не знають цього, а також наш Господь Ісус; що Отець тримає усю справу у Своїх руках, у Своїй владі. Ще краще це проілюстровано в символах п'ятого розділу Об'явлення, де Божественний План представлений як запечатаний і переданий нашому Господу відколи Він продемонстрував Свою вірність на Голгофі й вознісся до слави. Однак ніщо в цьому твердженні не означає, що наш Господь, Його учні та ангели на небі ніколи не дізнаються про часи та пори. У свій час кожна риса буде відкрита тим, для кого вона буде "харчем у пору", адже "вам дано пізнати таємниці Божого Царства, а тим, що за вами, усе відбувається в притчах".

І хоча для апостолів ще не настав час зрозуміти подробиці реституції Ізраїлю тощо, на них чекали інші знання та інша праця після того як Отець позначив їх, зливши на них святий Дух. Тоді ще не настав час обговорювати справи далекого майбутнього. Нагальною справою була

їхня праця свідчення про Ісуса, розповідь про все, що вони знали про Нього, щоб інші могли дізнатися й бути благословенними через їхнє служіння. У належний час вони не будуть обмежені Єрусалимом та Юдеєю, але зможуть піти в Самарію і навіть у найвіддаленіші куточки землі, адже остаточно це послання буде для кожного створіння.

Слово, яке тут перекладено як "свідки", в грецькій мові звучить як *martyres*, від якого походить англійське слово *martyr*, що означає "той, хто свідчить ціною страждань або смерті". Апостолам, мабуть, здавалося дивним, що розповідь доброї новини коштуватиме їм страждань, а нам сьогодні може здаватися ще дивнішим, що проголошення істинного Євангелія Христа повинно приносити переслідування й закликати до мучеництва. Але це правда, і Учитель пояснив причину, сказавши, що темрява ненавидить світло. Світ загалом, включаючи християнство, тою чи іншою мірою перебуває під оманю противника, і той, хто вірно розповідає послання Господа в усій його довжині та ширині, швидко зустрине опір там, де найменше цього очікував. Божа доброта, Його любов, а також довжина, ширина, висота і глибина Його Плану Спасіння настільки чужі неосвіченому розуму, що це викликає переслідування, бо Правда дивніша за вигадку. Урок для нас полягає в тому, що це свідчення ще не завершене, і ми, щоб заслужити схвалення нашого Господа як Його представники, повинні так чи інакше бути мучениками. Чим вірнішими ми є, тим більше у нас, ймовірно, буде нагод для страждань і, відповідно, більшою буде наша частка у славі вічної ваги, яку Бог приготував для тих, хто так любить Його і служить Йому.

"ПРИЙДЕ ТАК... ЯК ІШОВ"

Під час розмови наш Господь почав підніматися, і незабаром хмара огорнула Його і сховала від їхніх очей. Вони чекали, дивлячись так, ніби очікували, що Він знову зійде, але замість цього з'явилися два ангели і сказали: "Чого стоїте й задивляєтесь на небо? Той Ісус, що вознісся на небо від вас, прийде так, як бачили ви, як ішов Він на небо" (Дії 1: 11). У цьому твердженні не йдеться про те, що вони побачать Його прихід так, як бачили Його відхід, бо, звісно, вони цього не побачили. Вони померли. І лише після

того, як Він [R4306] знову прийшов, могло відбутися їхнє пробудження, їхнє воскресіння. Ангели також не казали, що хтось побачить, як Він приходитиме. Вони лише проголосили той великий факт, що Він прийде саме так – що Його прихід буде таким самим, як Його відхід. Зауваживши це, ми запитуємо себе: яким буде

Його другий прихід? Відповідь така: як Його відхід був тихим, таємним, невідомим світу, а відомим лише його найближчим і найдорожчим послідовникам, так і Його другий прихід буде таким самим – не з вигуками, голосами й сурмами, а таємним, тихим, “як злодія вночі”.

R4304 (1909 p.)

ЖИВІ ТА МЕРТВІ

*“І нас, що мертві були через прогріхи,
оживив разом із Христом”
(Ефесян 2: 5).*

Святе Письмо скрізь проголошує, що гріх і неслухняність Адама принесли смертний вирок не тільки йому самому, але й усьому його потомству. Таким чином, воно пояснює факт, що, хоча розумні створіння Бога на ангельському рівні мають вічне життя, Його земне творіння, людина, підлягає смерті. Коли ми думаємо про хвороби, біль, смуток, горе, пов’язані з цим ви роком смерті, і про те, що він поширився на всіх людей, і що приблизно 20 000 000 000 людей народилися в гріху, були зачаті в беззаконні, і після більш-менш серйозних труднощів, пов’язаних з процесом умирання, пішли в могилу протягом останніх 6000 років, ми стоїмо в подиві. Ми намагаємося зрозуміти, чи це покарання – справедливе, чи наше людство не зазнало занадто великого покарання за гріх. Дізнаючись про божественний указ, який регулює цю річ, ми змушені визнати, що нам не було завдано жодної несправедливості; що батько Адам справедливо втратив благословення і привілеї, надані йому милостивим Творцем, і що ми, його нащадки, природним чином розділили Його вади й тому не гідні вічного життя. Ми всі готові визнати, що, незважаючи на всі розчарування, смуток, біль і вмирання, а також смерть, ми вважаємо за краще жити, аніж ніколи не народитися. Отже, логічно, що ми завдячуємо нашому Творцю кожною мірою радості та благословення, які можемо отримати в нашому теперішньому житті, навіть якщо б смерть поклала кінець усьому для нас, навіть якщо б не було жодної надії за межами могили. Але ми збираємося показати, що в Писанні нам представлена саме така надія на воскресіння.

Не оминаючи цієї теми, згадаємо, що під впливом оман “темних віків” ми деякий час вважали, на основі середньовічних вірувань, що покаранням за первісний гріх була не смерть, а навпаки, життя в невимовних і вічних муках. Нам пощастило, що наші очі розуміння відкрилися на факт, що такі вчення є небіблійними, помилковими і були сформульовані під час “темних віків” нашими предками, які настільки втратили правильне уявлення про Бога і правильне розуміння Його слова, що вважали богоподібним, хриstopодібним, справедливим і повним любові виривати один одному суглоби на дибі, заливати розплавленим свинцем рот і вуха, вирізати язик і спалювати один одного на вогнищі. Ми засуджуємо ці злі плоди в житті наших предків і мусимо засуджувати також злі доктрини, які до них привели. Як же ми маємо бути вдячні, що з появою ранкового світла нової епохи, яке осяяло Боже Слово, ми можемо тепер читати в ньому про божественний план, який повністю узгоджується зі справедливістю, мудрістю, силою і любов’ю, яких ми маємо очікувати від доброго Бога. Тепер ми бачимо, що смерть з її супутніми стражданнями й болями є божественним покаранням за гріх, і це означає, що наш рід загинув би як дикі звірі, якби Бог у великій милості не прийшов нам на допомогу і не дав Спасителя й Великого, бо “може Він завжди й спасати тих, хто через Нього до Бога приходить” (Євр. 7: 25).

БОГ ДАВ ЗАПЕВНЕННЯ ВСІМ ЛЮДЯМ

Те, що наш Господь Ісус прийшов у світ, щоб спасти грішників, неодноразово підтверджується в Писанні. Але звідки ми знаємо, що смерть нашого Господа Ісуса була прийнята Єговою як компенсація, як викупна ціна за провину батька Адама? Звідки ми знаємо, що людство, втрачене

під осудом через гріх Адама, було викуплене Христом? Справді, ми маємо слово апостола про це й запевнення, що як всі в Адамі вмирають, так і всі в Христі оживуть. Але чи дав Бог якісь конкретні зовнішні ознаки того, що Він задоволений цією домовленістю? Ми відповідаємо: так! Слова апостола вказують на це. Він каже: “І Він [Бог] подав доказа всім, із мертвих Його воскресивши” (Дії 17: 31). Воскресіння нашого Господа було запевненням, що Отець був задоволений Ним – [3HG423] що в Ньому не було гріха. А оскільки Він віддав Своє життя за гріх Адама і його роду, то Його воскресіння означає, що Його жертва була прийнята Богом і рано чи пізно буде застосована. Це є запевненням для всіх людей не в тому сенсі, що всі люди про це чули або що всі люди це цінують, а в тому, що це є для всіх людей, що це явне для всіх людей, які мають вуха, щоб чути.

ОСУД, ЯКИЙ ПЕРЕЙШОВ НА ВСІХ

Слова апостола дуже виразні: осуд смерті перейшов на всіх людей, бо всі згрішили (Рим. 5: 12). Однак він натякає, що цей осуд, прокляття, вирок смерті був знятий з деяких, коли каже: “Ми... з природи були дітьми гніву, як і інші [досі є]” (Еф. 2: 3). Далі він зазначає, що віруючі уникнули осуду (вироку смерті), який лежить на світі. Що він має на увазі? Біблійна відповідь така: у цьому Євангельському віці Бог по-особливому ставиться до тих небагатьох, які мають вуха, щоб чути послання віри, яке проголошується від П’ятидесятниці. Послання, яке приходить до них, навмисно має такий вигляд, що тільки певний клас зі світу зможе його прийняти. Тут є виразний натяк, що не всі мають вуха, щоб чути. Факти з життя підтверджують це, бо навіть у цивілізованих країнах мало хто чує й розуміє це послання. Велика маса навіть цивілізованих людей перебуває в замішанні, як наш Господь сказав про це самарянці: “Ви вклоняєтесь тому, чого ви не знаєте”. Коли мова йде про язичників, то, згідно зі статистикою, мільярд двісті мільйонів з них ніколи не чули про “Ймення, дане людям, що ним би спастися ми мали” (Дії 4: 12). Такими є факти! Варто також зазначити, що число язичників швидко зростає. Сто років тому, згідно зі статистикою, їх було вдвічі менше – 600 мільйонів.

Отже, бачимо, що світ сліпий і глухий до славного задуму, який Бог приготував для спасіння від смерті через Ісуса під час Тисячолітнього віку і через процес воскресіння. Очі й вуха людей звернені в протилежний бік від правди в цих справах не тільки з причини язичництва, але й більшої частини проповідей наших днів. Лише дехто, і то недосконало, бачить і чує про Божу благодать. Отже, лише ці нечисленні є в межах теперішнього прийняття Богом, бо “догодити без віри [Богові] не можна” (Євр. 11: 6). Ці нечисленні, маючи ту чи іншу міру просвітлення, справді вірять у Господа Ісуса, довіряють Йому і є прийнятними. Вони мають змогу знати про Божий план скасування їхніх гріхів і тепер вірою можуть прийняти й одягнути на себе приписану їм одягу праведності Христа. Вони здатні ходити вірою вузьким шляхом самопожертви, самозречення, слідами свого Відкупителя. Роблячи це вірно, вони можуть здобути велику нагороду, яку Писання називає вінцем життя, славою, честю та безсмертям. Велика маса людства, яка не має ні зору, ні слуху віри, не в змозі мати якусь частку в цьому; люди все ще перебувають у своїх гріхах. Ці нечисленні, вважається, вірою ожили з мертвих, натомість решта світу все ще перебуває під вироком смерті. Якими б не були перспективи людей на майбутнє, вони ще нічого не отримали від Господа і не можуть нічого отримати від Нього в цьому віці, хіба що на умовах віри, які Він установив. Ми поговоримо про них, про їхні надії та перспективи дещо пізніше.

ПІДНЯТІ З ХРИСТОМ

Думка, що з божественного погляду по-свячені віруючі є зачаті знову до нового життя або, іншими словами, є підняті з Христом, щоб ходити оновленим життям, пронизує всі вчення апостолів. Їх називають “Новими Створіннями”, “Новими Створіннями в Христі Ісусі”. Для них “стародавнє минуло, ото сталося нове” через віру, завдяки якій вони спочатку повірили в Ісуса як свого Відкупителя і прийняли прощення гріхів. По-друге, вірою вони посвятили себе, попередньо виправдані, Господу і Його служінню аж до смерті. Далі вірою вони були зачаті святим Духом, були помазані ним, отримали його керівництво такою мірою, що відтепер живуть новим життям не за плоттю, а за Духом. Вони,

як дає зрозуміти апостол, спрямовують свої почуття на те, що вгорі, а не на земне (Кол. 3: 2). Вірою вони приймають “цінні та великі обітницї” Бога, які стосуються їх, а не світу загалом, і Він обіцяє, що якщо вони будуть вірними у жертвуванні земними інтересами зараз, то при другому приході свого Господа будуть прийняті Ним і стануть дійсними Новими Створіннями в Першому, головному воскресінні. “Перемінені” таким чином від земного до небесного, від природних умов до духовних, вони стануть подібними до ангелів, подібними до свого славного Господа, і будуть учасниками з Ним у великому тисячолітньому Царстві, яке Бог обіцяв Йому і через яке світ отримає велике благословення, забезпечене заслугою жертви на Голгофі.

ОЖИВИТЬ ВАШІ СМЕРТНІ ТІЛА

Наші друзі адвентисти та деякі інші, очевидно, неправильно зрозуміли аргумент апостола в Рим. 8: 11, припускаючи, що він стосується воскресіння Церкви в смертних тілах, людських тілах, – таких, які ми маємо зараз. Весь контекст показує протилежне. Ось слова апостола: “А коли живе в вас Дух Того, Хто воскресив Ісуса з мертвих, то Той, хто підняв Христа з мертвих, оживить і смертельні тіла ваші через Свого Духа, що живе в вас”. Найбільш очевидно, що апостол має на увазі дію благодаті в серцях посвячених віруючих у наш час. Його аргумент стосується сили святого Божого Духа. Якщо вона була достатньо могутньою, щоб підняти нашого Господа Ісуса з мертвих, то чи не буде вона достатньо могутньою у своїй дії в нас, щоб дати нам, як Новим Створінням, не тільки можливість утримувати наші смертні тіла мертвими щодо гріха, але й оживляти їх щодо праведних діл у служінні Господу, братам і всім людям, коли є така можливість? Отже, Нові Створіння у Христі ні в якому разі не повинні порівнювати себе зі світом, але повинні пам’ятати слова нашого Господа: “Не ви Мене вибрали, але Я вибрав вас, і вас настановив, щоб ішли ви й приносили плід, і щоб плід ваш зостався... Коли б ви зо світу були, то своє світ любив би. А що ви не зо світу, але Я вас зо світу обрав, тому світ вас ненавидить” (Ів. 15: 16, 19). [ЗНГ424]

Втрата багатьма цієї біблійної думки – що Церква відокремлена від світу й має окремий

суд, випробування – обійшлася дорого. Той факт, що велика кількість невідроджених людей, які не були зачаті святим Духом, були прийняті як справжні християни, знизив критерій справжнього християнства з високого рівня наслідування Ісуса і апостолів до принизливого рівня середнього цивілізованого суспільства. Ми можемо співчувати тим, хто знизив критерії, бо бачимо, що вони мали благі наміри не просто виправдати себе перед високими критеріями, а передусім приєднати до себе тих, хто не мав таких критеріїв через своє неправильне розуміння Писань і припущення, що кожен, хто не належить до Церкви, хто не є з числа вибраних, безнадійно приречений на вічні муки.

НАДІЯ ДЛЯ СВІТУ

У Євангельському віці немає надії для світу, бо це вік віри, час збирання особливо вибраних, час підготовки “святих”. Уся біблійна надія для світу, для тих, кого апостол згадує як засліплених богом цього світу і глухих до впливу Божого послання, є в майбутньому, у Тисячолітньому віці. Надія світу коротко підсумована в словах апостола: “Бо Він [Бог] визначив день, коли хоче судити поправді весь світ через Мужа, що Його наперед Він поставив” (Дії 17: 31). Ми можемо легко побачити, що суд, або випробування світу, про яке згадує апостол, є в майбутньому; і оскільки світ, як ми бачили, був повністю засуджений на смерть, то з цього випливає, що він вже мав один суд, випробування, і що зараз він страждає від несприятливого вироку, як заявив наш Господь: “Хто ж не вірує, той вже засуджений” (Ів. 3: 18). Засудження почалося з Адама і поширилося на весь його рід, і досі тримає усіх під вироком смерті, і, як ми бачили, тільки посвячені віруючі уникають цього вироку. Отже, слова про призначення Богом дня для суду світу мають означати нове випробування. І це повністю узгоджується з біблійним твердженням, що, коли мова йде про первісний вирок, “Ісус... за благодаттю Божою смерть скуштував за всіх” (Євр. 2: 9). Іншими словами, смерть Ісуса, якщо казати про її кінцеву користь, скасує весь первісний осуд, первісний гріх Адама і його роду, і звільнить усе людство від первісного смертного вироку. Але, як ми щойно бачили, це ще не відбулося, а лише звільнило жменьку посвячених віруючих, чиї очі та вуха

особливо благословенні Господом і які під час цього Євангельського віку отримали особливий суд, випробування, що передує світу.

Випробування світу триватиме тисячу років, Тисячолітній вік, і Церква, яка зараз перебуває на випробуванні, як ми це попередньо бачили з інших віршів, готується Господом задалегідь, щоб бути разом з Господом суддями світу, коли той буде на випробуванні. Нагадаємо слова апостола: “Хіба ви не знаєте, що святі світ судитимуть?” (1 Кор. 6: 2). Які ми раді, що викупна праця Господа, яка зараз доступна тільки для віруючих, в кінцевому підсумку стане доступною для всіх поколінь землі в день, коли тіні невігластва й забобонів минуть, коли сатана буде зв’язаний, щоб більше не обманювати народи, коли Сонце Праведності зійде з цілющим промінням, коли знання про Господа наповнить цілу землю, як води покривають велику безодню, коли мандрівник, хоч і нерозумний, не заблукає, коли ніхто більше не потребуватиме навчати свого ближнього й брата: “Пізнайте Господа! Бо всі будуть знати Мене, від малого їхнього й аж до великого їхнього” (Об. 20: 2; Мал. 4: 2; Іс. 11: 9; 35: 8; Єр. 31: 34).

МЕРТВІ ПОЧУЮТЬ ЙОГО ГОЛОС

У повній згоді з тим, що ми вже бачили стосовно мертвого стану, і в згоді з фактом, що деякі вже зараз чують слухом віри, а всі інші почують згодом, ми звертаємо увагу на слова нашого Відкупителя: “Наступає година, і тепер уже є, коли голос Божого Сина почують померлі, а ті, що почують, оживуть” (Ів. 5: 25). Для людства в цілому ця благословенна година слухання, розуміння, пізнання Правди ще попереду, у Тисячолітньому віці. Для небагатьох з нашого роду, які мають слух, година почути вже “настала”. Наслідки того, щоб чути, в обох випадках однакові. Голос, послання Людського Сина, дає життя. Ісус – “дорога, і правда, і життя” (Ів. 14: 6). Він – дорога до Бога. Ніхто не приходить до Отця, як тільки через Нього. Він – правда, Боже Слово, єдине послання спасіння, його осередок. Він – життя. Ті, хто приймає Його послання, Його настанови, Його благодать, можуть мати життя, ще більш рясне, ніж те, яке досі мала людина.

Ті, хто зараз чує слухом віри, не тільки дізнаються про Ісуса як свого Відкупителя і шлях

до Бога, але й отримують особливе запрошення стати його співспадкоємцями в Царстві. Апостол називає це “високим покликом Божим в Христі Ісусі”, а також “небесним покликанням”, тому що це стосується небесних речей, а не лише реституції земних речей, втрачених в Адамі й відкуплених для світу в Христі. Але ті, хто почує голос Сина Людського в годині, яка надходить, в Тисячолітньому віці, не будуть запрошені йти “вузькою дорогою” самопожертви, ані не будуть запрошені до співспадкоємства з Христом у Царстві, бо клас Царства тоді буде завершений, саме Царство буде встановлене; “вузька дорога” випробувань і труднощів, необхідних для співспадкоємства в ньому, мине, а відкритою буде “свята дорога”, на якій не буде каменів спотикання, темряви та хижих звірів, які б заважали, протистояли, загрожували та чинили спотикання тим, хто наближатиметься до Бога у відповідь на голос, який тоді запевнить їх у прощенні їхніх гріхів завдяки заслугі великої жертви та можливості досягти всього, втраченого в Адамі, – людського життя, людських прав, людської честі та слави, трохи нижчої за ангелів, на Божий образ.

Трохи пізніше в тій же промові святий Іван передає нам слова Учителя (вірші 28, 29), які запевняють нас, що мертвий світ, який почує, це не лише ті, хто не зійшов у могилу, але й ті, хто зійшов у шеол, у гадес, у стан смерті. Ось слова Учителя: “Не дивуйтесь цьому, бо надходить година [3HG425], коли всі, хто в гробах, Його голос почують, і повиходять ті, що чинили добро, на воскресіння життя, а котрі зло чинили, на воскресіння Суду”. Як чітко тут викладено цю річ! Мертві не вийдуть з неба, ні з чистилища, а з гробів. Вони становитимуть два класи: тих, хто заслужив Боже схвалення в цьому житті, і тих, хто цього не зробив. Ті, хто заслужив схвалення, вийдуть з могил до життя воскресіння, до повного воскресіння до життя, до миттєвої зміни в миг ока, від тління до нетління. Інші, які не мали Господнього схвалення, також вийдуть, щоб мати воскресіння, піднесення, визволення від тління до повної свободи Божих дітей. Але вони не зазнають миттєвої переміни до досконалості життя. Ні, для їхньої ж користі вони вийдуть з могили в недосконалому стані, практично в тому ж стані,

в якому померли, щоб мати змогу піднятися до досконалості, піднятися через суди, дисципліни, нагороди та покарання в дні суду, який Бог призначив, тисячолітньому дні. Саме під час цього тисячолітнього дня їхнього суду вони почують милостивий голос великого Царя, їхнього Відкупителя, який запевнить їх у Божій любові та у кроках для допомоги, наданої їм для виходу зі стану гріха й смерті; який запевнить їх, що існують відповідні принципи та закони, пов'язані

з божественним задумом, яких необхідно слухатися, якщо вони хочуть досягти славного привілею вічного життя; який запевнить їх, що “безбожних усіх Він [Бог] понищить” – тих, хто, маючи повне, всебічне знання про праведність і правду, любитиме неправедність і неправду. Тоді, як каже апостол Петро, “станеться, що кожна душа, яка не послухала б того Пророка, знищена буде з народу” (Дії 3: 23).

3HG422 (1908 p.)

“ЧИСТЕ З НЕЧИСТОГО”

Коли йдеться про Ісуса, людям загалом, мабуть, найважче повірити в те, що, за словами Біблії й усіх ортодоксальних віровчень, Він народився від діви – народився не так, як решта людського роду, і завдяки цьому чудесному народженню був досконалим фізично, розумово та морально, був “святим, незлобивим, невинним, відлученим від грішників”. Дехто може проявляти просту, дитячу віру, приймаючи це твердження, викладене у Святому Письмі, і на його основі зводячи будівлю віри. Іншим, з відмінним складом розуму, віра дається важче, і вони шукають логіку, філософію цього і, якщо можливо, хочуть пізнати процеси, за допомогою яких Божественна сила проявилася таким чином, а також причину, чому потрібно було таке величезне чудо. Тема не тільки делікатна, але й дуже складна для розуміння, і, власне кажучи, над філософією цього рідко задумуються, якщо взагалі коли-небудь намагалися це робити.

Суть, однак, дуже істотна. Ніхто не може по-біблійному вірити в Господа Ісуса Христа, не вірячи в Його чудесне народження. Ніхто, отже, не може бути християнином в біблійному розумінні без цієї віри. Поки ми вважали, що тільки справжні, святі християни спасуться, а всі інші приречені на вічні муки, ми цілком обґрунтовано відчували делікатність цього питання, коли згадували, зокрема, пункти віри, необхідні для зайняття становища справжніх християн перед Богом. Однак тепер, коли ми бачимо, що лише нечисленні святі будуть членами вибраної Церкви, і що через них (у їхньому прославленому стані) прийде велике благословення можливостей

реституції до людської досконалості та земного Едему для всіх невибраних, ми відчуваємо, що можемо ставитися до всіх питань цілком прямо.

НЕОБХІДНІСТЬ ВІРИ

В ЧУДЕСНЕ НАРОДЖЕННЯ

Колись, коли розвіється темрява і хмари невігластва, забобонів тощо, коли виразне знання про Бога і виразне Об'явлення від Нього буде вільно дароване людству, всі, звичайно, зрозуміють філософію цього великого факту непорочного народження нашого Господа. Але в теперішньому часі таке знання приховане, бо Бог шукає особливий клас, який буде довіряти Йому там, де не може Його збагнути, – клас, який готовий ходити вірою, а не видінням. Таким вірним, таким довірливим Бог дарує особливі привілеї та благословення як Нареченій Відкупителя і співспадкоємиці в Його Царстві та славі. Їм дано знати дещо про таємниці Божественного устрою, пов'язані з класом Царства, які досі приховані від світу загалом. Вони керуються Божественним Об'явленням Біблії та просвітленням розуму через святий Дух, який вони отримують під час свого повного посвячення. Лише вони можуть сподіватися ясно бачити в теперішньому часі багато важливих предметів Божественного Об'явлення [OV150]. Інші повинні чекати, аж поки мине ніч і буде запроваджений ранок Нової Епохи з її сходом Сонця Праведності. Тим часом, коли ми наближаємося до цього славного дня, світання дає ясне бачення кожної речі й дозволяє чесним розумам, навіть мирських людей, збагнути, як ніколи раніше, певні великі доктрини та принципи Правди.

Важливість цієї доктрини визнають усі віросповідання, хоча багато хто з тих, хто дотримується цього віровчення, не бачить цього зв'язку, причин, необхідності. Помилкове уявлення деяких людей про те, що Ісус був одночасно Небесним Отцем на небесах і Небесним Сином на землі – рівним за силою і славою і “єдиним по суті”, – породило ще більшу плутанину в багатьох розумах. Ми повинні залишити все небіблійне сміття на цю тему і обмежитися вченнями Біблії, прямими й непрямими.

Ісусу потрібно було бути досконалим – “святим, незлобивим, невинним, відлученим від грішників”, – тому що такою в усьому була перша людина Адам. Ісус залишив Свою небесну славу з Отцем як Логос і прийняв людську природу саме з метою відкупити першу людину, Адама, а отже, сім'ю Адама і його маєток. Оскільки гріх і спадкова недосконалість заплямували і наповнили вадами кожного члена Адамового роду, то “нема праведного ані одного”, і “жодна людина не викупить брата” – ні батька Адама, ні жодну іншу людину (Пс. 49: 8).

Якби існував досконалий син Адама, Бог міг би зробити йому саме таку пропозицію, яку зробив Логосу, “Однородженому від Отця”. Він міг би запропонувати йому славу, честь і безсмертя як нагороду за те, що він пожертвує своїм досконалим земним життям, щоб стати ціною за життя батька Адама, а отже, ціною викупу за його рід і т. д. Але такої досконалої людини не було. Бог міг би зробити пропозицію Гавриїлу або одному з нижчих ангелів стати досконалою людиною й відкупити Адама та його рід, але замість цього Божественна Мудрість вирішила зробити цю пропозицію Єдинородному Божому Синові, Логосу. Він з радістю погодився бути перенесеним з духовного рівня на людський і до кінця виконати Божественну волю, яка мала відкриватися Йому крок за кроком. Наші католицькі друзі виходять за межі Святого Письма і стверджують, що Марія, мати Ісуса, народилася чудесним чином, що вона була досконалою, і що це мало стосунок до досконалості Ісуса. Ми не можемо з цим погодитися, тому що в Писанні про це немає жодного слова. Крім того, якщо Марія могла бути чудесним чином зачата і народитися вільною від плями спадковості, то навіщо все це було, адже Ісус міг

народитися таким же чином від недосконалої матері? Це і є те твердження з Писання, яке ми обговорюємо, яке так важко зрозуміти і в яке так важко повірити деяким людям з добрими намірами. Його важливість полягає в тому, що грішник не міг відкупити себе сам, і що, якби Ісус не народився чудесним чином, Він був би учасником вад батька Адама.

Таємниця полягає в тому, що все життя походить від батька (і це з кожним днем дедалі більше визнає наука), а мати лише забезпечує живильне середовище для живого організму, який походить від батька, завдяки чому він розвивається і стає істотою тієї ж природи, що й мати, хоча його життя повністю походить від батька. Таким чином, слово “батько” є синонімом слова “життєдавець”.

ПЕРЕНЕСЕНЕ ЖИТТЯ

Ми не повинні бути мудрішими за те, що написано. Бог не відкрив нам конкретного процесу, за допомогою якого життя, спочатку дане Єдинородному, Логосу, було непереривно перенесене в утробу Марії, матері Ісуса, щоб вона живила й розвивала його до народження на людському рівні [OV151] існування. Цей великий факт ми приймаємо з двох причин:

(1) Тому що таким є твердження єдиної Книги, яка має печатку Божественного Об'явлення.

(2) Тому що ми відчуваємо, що саме такий порядок речей є необхідним для виконання Божественного Плану, як він був задуманий на початку, – Плану, який Всемогутній Отець міг би влаштувати інакше, якби цього забажав. Особливий інтерес для нас представляє наступний момент:

Яким чином ця чиста річ, це життя Логоса могло жити в утробі нечистої, недосконалої матері, не відокремленої від грішників? Пророк запитує: “Хто чистого вивести може з нечистого?” – і відповідає: “Ані один”. Жодна людина не має такої сили. Але саме такою силою володіє Бог і стверджує, що показав її в чудесному народженні Ісуса.

Наука вже якийсь час впритул наближається до вирішення цього питання. Вона з'ясовує, що досконале створіння може засвоювати такі елементи харчування, які є необхідними, корисними і здоровими, і може відкидати й оминати шкідливі речовини. Цей принцип все

більше визнається не тільки в лабораторіях, але й у повсякденному житті. Здорова людина може сміливо їсти майже все. Її організм буде відмовлятися й очищатися від нездорових, отруйних елементів, і зберігати, абсорбувати й засвоювати корисні. Це співзвучно з давнім прислів'ям: “Що одному – м'ясо, то іншому – отрута”. І в тій мірі, в якій людина тілесно слабка й деградує, вона схильна до різного роду хвороб. Наскільки людина сильна, сповнена життєвої енергії, бадьорості, настільки її організм відштовхує різноманітні мікроби та бактерії. Застосовуючи цей принцип у випадку Ісуса, ми вирішуємо загадку: він показує нам, як досконалий зародок життя з духовного рівня міг засвоювати необхідні поживні речовини для свого досконалого розвитку. Таким чином, сьогодні ми можемо краще розуміти філософію непорочного зачаття нашого Господа, ніж будь-хто з наших предків. І сьогодні ми також краще, ніж вони, розуміємо філософію Примирення: можемо краще бачити, чому Ісус мав бути досконалим – чому жодна недосконала людина не могла стати Відкупителем.

НЕ БОГ, А ЛЮДИНА

Таким чином, Відкупитель не був просто людиною в тому сенсі, що перебував на одному рівні з рештою людства, недосконалого, занепалого. Він був людиною, але людиною досконалою, образом Бога у плоті, яким був батько Адам до того, як згрішив. Божественний Закон каже: “Око за око, зуб за зуб, життя людини за життя людини”. І саме вимогу цього Закону Ісус прийшов виконати для людини. Він став людиною. Він став плоттю і жив серед нас, тому що це було необхідно. Йому не потрібно було ставати людиною, щоб сказати ті слова, які Він говорив під час Свого земного служіння. Щоправда, “чоловік ще ніколи так не промовляв, як Оцей Чоловік”, але Він говорив до людей притчами і неясними висловлюваннями – “без притчі нічого Він їм не казав”. Слова нашого Господа можна було б передати інакше. Пояснення Його слів дають апостоли. Без Його прояснення через апостолів Його слова сьогодні були б темними і незрозумілими. Ісус прийшов у світ не для того, щоб бути Учителем, але щоб бути Спасителем – Відкупителем. Написано:

“Тіло Мені приготував” для “перетерплення смерті” (Євр. 10: 5; 2: 9). Якби Ісусові не було потрібно зазнати смерті, “Праведному за неправедних”, Він би не прийшов у світ. Його смерть як духовної істоти не відкупила б людство з тієї ж причини, що й смерть тельців та козлів під Угодою Закону не могла забрати гріх. Потрібно було, щоб Він віддав Себе як викупну ціну за всіх. Слово “викуп”, вжите в 1 Тимофія 2: 6, означає в грецькій мові “відповідна ціна”. І єдиною ціною, яка б відповідала [OV152] життю досконалої людини, яка згрішила в Едемі, було життя досконалої людини, яка не згрішила. Саме цю викупну ціну дав Ісус і саме через це написано, що Він купив нас і купив світ.

Строго кажучи, купівля ще не завершена. Ціна вже готова в руках Справедливості, але ще не задіяна за світ. Вона має бути задіяна за Адама та його рід, тобто дана під розпорядженнями Нової Угоди Царства Месії. Тим часом заслуга жертви Ісуса, яка знаходиться в руках Справедливості, приписана Його учням – усім, хто відвертається від гріха і приймає Його як свого Спасителя. Після повного посвячення всього, що в них є, вони зачаті святим Духом. Приписання заслуги жертви Ісуса Його послідовникам триває весь цей Євангельський вік. І тільки тоді, коли останній член переможно перейде за завісу, він буде готовий повністю задіяти Його викупну жертву для скасування гріхів світу. У згоді з цим Писання говорить нам, що “весь світ у лихому лежить” (Кул.), і тільки Церква зараз має визволення. Апостол каже: “Ми [Церква]... з природи були дітьми гніву, як і інші [досі є]” (Еф. 2: 3).

Одним словом, результатом вірності Логосу у виконанні волі Отця будуть два спасіння. Жертви Непорочного достатньо за гріхи всього світу. Клас Церкви, через приписування йому Його праведності, отримує тепер свою частку заслуги цієї жертви і таким чином має змогу бути вільно виправданим від усякого гріха і приєднатися до Відкупителя в Його стражданнях, в Його жертві, і, отже, бути готовим розділити Його прийдешню славу. Нагородою для цього класу є слава, честь і безсмертя, Божественна природа – “вище від усякого уряду, і влади, і сили, і панування, і всякого ймення, що назване”.

СПАСІННЯ СВІТУ

Людську природу, яку Ісус жертвовно віддав, Він не втратив. Божественна природа, до якої Він був піднятий на третій день, була дана Йому не в обмін на Його людську природу, а як нагорода за Його жертву. Отже, Він все ще має право на людську природу, і її, в гармонії з Божественним Планом, Він має намір дати світові людей. Це й буде спасінням світу.

Однак вона буде дана лише тим з людства, хто, прийшовши до пізнання Правди, з радістю й щирим серцем прийме Божественні умови під час правління Месії. Підняття людства з гріха, деградації, підлості, смерті до досконалості й усього втраченого в Адамі буде обумовлене послухом Божественним вимогам. Допомогу у виході з умов гріха і смерті надасть великий Відкупитель і Його прославлена Церква, Його Наречена.

Таким чином, спасіння Церкви незабаром завершиться в Першому Воскресінні, і тоді буде готове розпочатися спасіння світу. У ньому

до певної міри візьмуть участь всі, але ті, хто остаточно відкине Божественну милість, будуть знищені з-посеред людей Другою Смертю (Дії 3: 23; Юди 12). Відзначимо ще одну відмінність між цими двома спасіннями. Перше, як ми бачили, є спасінням до небесної, духовної природи через процес “переміни”, “зачаття святим Духом”, жертвування і смерті тілесної природи. Інше, спасіння світу, буде не через жертву, не через зміну природи, а через послух і воскресіння: збережена людська природа буде поступово відновлена й доведена до досконалості у всіх бажаючих і слухняних. Вони повністю отримають земні життєві права, привілеї і т. п. Ісуса, які члени Церкви отримують лише в порахованому, приписаному значенні не для того, щоб тримати їх, а щоб це допомогло їм, роблячи їхні жертви святими і прийнятними в Божих очах. З огляду на ці речі, бачимо важливість великого факту непорочного зачаття Ісуса – “святого, незлобивого, невинного, відлученого від грішників”.

OV149

ХРАМ БОЖИЙ СВЯТИЙ 1 ЦАРІВ 8

*“Я радів, як казали мені: Ходімо до дому Господнього!”
(Псалом 122: 1).*

Між подіями, про які йшла мова в нашому минулому уроці, і подіями, про які йдеться в цьому уроці, минуло майже двадцять років. Мова йде про посвячення Божого храму, побудованого Соломоном переважно з матеріалів, накопичених його батьком, царем Давидом. У ті часи не було таких методів швидкого будівництва, як зараз. Соломон, з усією його мудрістю, не винайшов пили з паровим двигуном для розрізання каменю, дерева та заліза, ні парових підйомників для переставлення матеріалів на місце, ні пересувних кранів, ні сотень інших корисних знарядь, які допомагають зробити наші дні такими чудовими на відміну від будь-якого іншого часу. Ми не хочемо цим хвалитися як більшими розумовими здібностями чи мудрістю, а радше приймаємо біблійне тлумачення, що Бог особливим чином підняв завісу й відкрив нам ці благословення

як частину підготовки до Тисячоліття, а також як супутню річ у приведенні великого часу утиску, яким, згідно з Писанням, закінчиться цей вік. Тим не менш, храм Соломона був свого часу однією з найвеличніших будівель у світі, навіть якщо ми вважаємо наступний коментар Едершейма дещо перебільшеним. Він каже:

“Самотньо, величаво височіє храмова гора. Тераса за терасою здіймаються подвір’я, аж поки високо над містом, в оточенні мармурових галерей, не виринає сам храм, увесь зі сніжно-білого мармуру, виблискуючи в сонячному світлі на тлі зелені Оливної гори, що оточує його півколом... Ні в давнину, ні в теперішні часи не було священної будівлі, яка змогла б зрівнятися з цим храмом, чи то за своїм розташуванням, чи за величчю”.

ВИСОКА ВАРТІСТЬ ХРАМУ

Існують оцінки вартості храму, які ми вважаємо малоімовірними – вони сягають сотень мільйонів, а то й мільярдів доларів. На цьому

факті ґрунтується аргумент, що теперішні християни мають повне право будувати величні й дорогі споруди для богослужіння, які використовуються переважно один день зі семи. Не нам судити інших, які мають іншу думку й вирішили так спрямовувати свої зусилля. Це їхня справа, і вони можуть слідувати велінням своєї совісті. Однак ми пам'ятаємо, що храм в Єрусалимі був домом молитви для всього народу, що налічував мільйони, і що його також називали “домом молитви для всіх народів”.

Ми пам'ятаємо, що на початку і в середині року відбувалися свята, на які Божий народ з усіх частин землі Ізраїлю і всього світу мав прибути особисто або через своїх представників. Таким чином, навіть з погляду природної людини, храм дуже відрізнявся від місцевого будинку для зібрань. Юдеї мали місця для зібрань, звані синагогами, які, як правило, були досить скромними і простими. Іноді нас звинувачують у тому, що ми поведимося інакше в цьому питанні. Ми не зводимо величних будівель для поклоніння, бо ми не зможемо собі цього дозволити, хіба що просячи допомоги у світу, що суперечить нашому розумінню волі Господа, суперечить нашій совісті. Натомість, наша добротність спрямована на поширення Євангелія словом або друкованими сторінками. Ми маємо дуже ошадливі умови для наших невеликих зібрань, а також для наших духовних свят – конвенцій, і, звичайно, вважаємо, що наш погляд на цю річ є правильним.

У БОЖЕСТВЕННОМУ СВІТЛІ

Серед Господнього народу можуть бути дискусії з приводу дорогих церковних будівель, доки ми не побачимо цю річ в божественному світлі Божого Слова. Після цього вже не повинно бути місця для дискусій. Це божественне світло показує нам храм в Єрусалимі як щось більше, ніж будівлю для поклоніння того часу, – як образ більшого Храму, який буде побудований Тим, Хто більший за Соломона. Цим більшим Храмом, як запевняє нас Новий Завіт, є Церква, Тіло Христа, Головою якого є Він. Це Храм, про який святий Петро каже, що він сам і всі повністю посвячені послідовники Господа є його позаобразними, живими каменями, членами. Це Храм, про який наш Господь сказав: “Переможця зроблю Я стовпом у храмі Бога Мого”.

Це Храм, про який наш Господь знову сказав: “Зруйнують цей храм, і за три дні Я поставлю його”. Він говорив про Храм Свого Тіла, а не про Свою плоть, бо вона була лише наметом і не була побудована нашим Господом. Отець підняв Його з мертвих, але в новому тілі, духовному.

Про Храм, Тіло Христа, Церкву, Він говорить: “І того воскресу Я останнього дня”. Останній день, сьомий день, Велике Тисячоліття, є третім днем, про який згадує наш Господь. Він жив у п'ятому тисячолітньому дні, після якого настав шостий, а сьомий щойно розпочався, і разом з ним, як ми віримо, почалося підняття, “переміна” до слави “Церкви, а вона Його Тіло”.

Про цей Храм святий Павло пише: “Бо храм Божий святий, а храм той то ви” (1 Кор. 3: 17). Тут він згадує Церкву в її теперішньому стані, на випробуванні, немовби вона є завершеним Храмом, тому що вірою можна усвідомити присутність Господа і Його захисну опіку серед цих членів у їхньому тимчасовому стані як Церкви Христа. Але той самий апостол показує, що цей Храм ще не зовсім завершений, кажучи: “Ви... збудовані на основі апостолів і пророків, де наріжним каменем є Сам Ісус Христос, що на ньому вся будівля, улад побудована, росте в святий храм у Господі” (Еф. 2: 20, 21). Одним словом, як підказує святий Петро, Господні посвячені, як живі камені для славного духовного Храму майбутнього за завісою, зараз формуються, обтісуються, поліруються, прилаштовуються до своїх місць.

ПОЗАОБРАЗНИЙ ХРАМ

Цей славний Храм, Христос, у силі Першого Воскресіння буде мати частку в славі, честі та безсмерті божественної природи. Через нього протягом Тисячоліття Небесний Отець буде передавати Свої благословення світу людства для його піднесення з гріха та смерті. Таким чином, як Первосвященник у своїх шатах слави й краси представляв Христа, Месію, Ісуса – Голову, і Церкву – Його Тіло, так і храм, в якому він служив, символізує того самого Відкупителя і ту саму Церкву. Одна ілюстрація розкриває одну взаємодію, тобто спілкування, між Богом і людьми. Інша представляє іншу особливість того ж служіння примирення, яке в кінцевому підсумку досягне світу людства.

З цього погляду ми можемо легко побачити, що Божий храм, побудований Соломоном, представляв настільки славний клас і настільки багаті Божі благословення для людей, що було дуже доречно, щоб образ цих багатств благодаті був коштовним, оздобним, красивим у найвищій мірі.

Але тепер, у вузькому сенсі цього слова, ці живі камені проходять процес обтісування й полірування, і каменоломня та її околиці не є розкішними і красивими. Навпаки, як говорить апостол, Церква в її теперішньому стані є тілом пониження, або, як неправильно перекладено в Біблії Короля Якова, “мерзеним тілом”. Церква в теперішньому житті, як і її Господь, зневажена у світі, до неї ставляться з презирством, її переслідують, вважають нерозумною, “сміттям для світу, аж досі як тими викидками”. Це повністю узгоджується з тими фактичними умовами, на які вказує Писання і які нам відомі з досвіду як Божа воля в тому, щоб наші нинішні релігійні умови були дуже скромними, невибагливими, недорогими, щоб наша енергія була більш ефективно використана для просування праці в даний час, а не для спроб робити ще якісь образи “слави, що прийде по них” після нашої “переміни” у воскресінні.

Ще більше це показано образно. Боже спілкування з Його народом зараз представлене в скинії, її подвір’ї та наметі, які були тимчасовими. Так апостол говорить про нас (хто перебуває в цьому наметі) як про тих, хто стогне, чекаючи на наш дім з неба, чекаючи на нашу “переміну” до стану Храму силою Першого Воскресіння.

“СЛАВА ГОСПОДНЯ НАПОВНИЛА ГОСПОДНІЙ ХРАМ”

Записи свідчать, що камені та деревина для храму були привезені на місце вже підготовленими, обтесаними та позначеними для своїх місць, так що саме будівництво проходило тихо. Читаємо, що “молотки та сокира, всяке залізне знаряддя не було чути в храмі, коли його будували”. Позаобраз в тому, що обтісування, полірування й підготовка Божих святих у теперішньому житті та позначення їх для їхніх місць, за допомогою якого Бог ставить різних членів у Тілі, як Йому подобається, робить працю Першого Воскресіння дуже тихою, настільки

тихою, що світ не усвідомлює, що вона зараз відбувається. Дякуємо Богові, що вона ще не закінчилася, і ще є надія та можливість для деяких з посвячених, які зараз живуть, “вчинити міцним своє покликання та вибрання” і через остаточну “зміну... від слави на славу” бути розміщеними у великому духовному Храмі, в особливій ніші, в особливому місці, до якого ми будемо підготовлені під божественним провидінням. Ця “зміна” воскресіння зробить нас усіх славними й подібними до нашого Господа й Відкупителя, який є образом істоти особи Отця.

Наш Господь описав зібрання представників усіх племен Ізраїлю для цієї великої події. Свято, очевидно, тривало більше двох [R4297] тижнів, і кожен день мав свої особливості. Священники несли ковчег зі Сіону, міста, куди його приніс цар Давид, як описано в попередньому уроці “Повернення ковчега”. Гора Сіон була однією з частин міста Єрусалиму, тоді як храм був побудований в іншій частині, яка називалася горою Морія. Колись вони були розділені чималою долиною, але за цей час рельєф місцевості сильно змінився, і дно долини в деяких місцях засипане на двадцять футів і більше. Міська стіна оточувала обидві гори, або, як ми б сказали, пагорби, адже Єрусалим побудований на горі.

З нагоди посвячення храму відбулися великі урочистості. Це мало велике значення для святого народу, який усвідомлював, що великий Творець зволив схвалити будівництво місця перебування з ними. Коли ковчег наближався, левити співали й декламували, ймовірно, деякі псалми Давида, які, очевидно, були написані для цієї нагоди під натхненням (Пс. 47, 98, 99, 107, 118, 136). Лейтмотивом цієї події, здається, були слова: “Бо навіки Його милосердя”. Незабаром людство зрозуміє й оцінить це часто повторюване висловлювання псалмиста. Коли священники з ковчегом увійдуть, і коли левити майбутнього, Стародавні Гідні та інші, будуть співати хвалу Єгови по всій землі, сповіщаючи людям, що “навіки Його милосердя” і що протягом Тисячолітнього віку в Помазаннику, Христі, і через Нього вони матимуть привілей повернутися до Бога і до всього втраченого, яким же радісним буде це свято! Яким всесвітнім буде

це благословення! Тоді кожне коліно схилиться, і кожен язик визнає на славу Отця!

ОПИС ЦЕРЕМОНІЇ ПОСВЯЧЕННЯ

Професор В. Дж. Бічер, вивчивши цей опис, дає наступні пропозиції щодо порядку проведення церемонії. Ми не вважаємо їх необґрунтованими і цитуємо наступне:

(1) “Тоді Соломон проказав: Промовив Господь, що Він пробуватиме в мряці” – слова з 1 Царів 8: 12, 13; 2 Хронік 6: 1, 2.

(2) “І повернув цар обличчя своє, та й благословив увесь Ізраїлів збір, увесь же Ізраїлів збір стояв” – 1 Царів 8: 1; 2 Хронік 6: 3.

(3) Потому цар Соломон виголосив промову до стоячого натовпу – 1 Царів 8: 15; 2 Хронік 6: 4-11.

(4) Далі цар Соломон виголосив молитву посвячення, а натовп стояв на колінах – 1 Царів 8: 23-53; 2 Хронік 6: 14-40; 6: 3.

(5) Ще далі заспівали псалом 132: “Встань же, Господи!” Тоді вогонь із хмарного стовпа зійшов на Місце Вблагання, Шекін, і слава Господня наповнила дім, а натовп зовні попадав на обличчя – 2 Хронік 6: 41; 7: 1-3.

(6) Тоді громада промовила: “Бо навіки Його милосердя” – 2 Хронік 7: 3.

(7) Цар Соломон завершив церемонію зверненням та благословенням, а народ стояв – 1 Царів 8: 54-61.

“ВІН ПОСТАВИТЬ ВАС НЕПОРОЧНИМИ”

Як живі камені Духовного Храму, які потребують багато обробки та шліфування для підготовки до місць у небесному храмі, цінуймо це. Замість того, щоб намагатися уникнути цього, давайте з вдячністю приймати будь-які обставини, які Небесний вважатиме за потрібне

дозволити на нас. Ми – Його майстерний витвір, створений у Христі Ісусі для добрих діл. Наші нинішні випробування мають на меті розвинути в нас характер, необхідний для великої служби, яку наш Творець запланував для нас.

Добрі діла, доволі великі Божі діла, найповнішою мірою проявляються в цьому “Новому Створінні”, Церкві, і деякі з наших добрих діл є співпрацею з Богом і Христом у формуванні та будівництві один одного в найсвятішій вірі. Велике добре Боже діло, до якого Він нас покликав, згадується в угоді з Авраамом, скріпленій клятвою: “І благословляться... в нащадках твоїх всі племена землі” (Гал. 3: 29).

Чекаючи з нетерпінням на наше славне майбутнє, коли Господня слава наповнить Храм, коли ми “пізнаємо, як і пізнані ми”, не забуваймо, що якщо ми не підкоримося формуючому та виховного впливу Школи Христа, ми будемо відставлені убік. Наші імена будуть викреслені з цього особливого згортка, а наші корони будуть віддані іншим. Саме з огляду на можливість такої великої втрати такої великої нагороди апостол написав: “Отже, біймося, коли зостається обітниця входу до Його відпочинку, щоб не виявилось, що хтось із вас опізнився”.

Плекання пихи в будь-якій формі, розвиток неосвяченої амбіції є одними з найбільших небезпек для цих живих каменів, які зараз готуються. Такі вади зробили б нас непридатними для цієї особливої служби. А якщо вони розвинуть у нас легковажність або зарозумілість, то, ймовірно, розвинуть також заздрість, злобу, ненависть, суперечки, лихослів'я, злі здогадки, які суперечать Духу Христа й незабаром зроблять таких “не Його”.

R4296 (1908 p.)

БІЛЬШИЙ ЗА СОЛОМОНА 1 ЦАРІВ 11: 4-13; ЛУКИ 8: 20

*“Бо сьогодні в Давидовім місті народився для вас Спаситель, Який є Христос Господь”
(Луки 2: 11).*

Мета цього уроку – показати занепад царства Соломона, мудрого, багатого, великого, та потребу у більшому Царстві, задуманому божественною мудрістю та любов'ю, яке

божественна сила має запровадити в належний час. Досвід Соломона дає дуже цікавий урок про відому людину й ілюструє тенденцію мудрості та багатства віддаляти недосконалих людських синів від Бога, Джерела мудрості й багатства, і від усіх найвищих ідеалів.

Розповіді про успіхи Соломона наведені в книгах Царів і Хронік і показують, що під його

мудрим управлінням були проведені численні громадські заходи, побудовані царські палаци, прокладені дороги, було забезпечено постачання водою, побудовано склади, зброярні тощо. Народ Ізраїлю під правлінням Соломона досяг найвищого становища влади та впливу у світі і панував над найбільшою територією. Але наскільки Соломон мав успіх, настільки він ставав менш побожним. Він ставав тим, кого світ назвав би людиною широких поглядів. Царські родини сусідніх народів були раді, що їхні дочки ставали дружинами Соломона, і він щедро приймав їх з усіх боків. Однак це мало згубний вплив на царя і на весь його народ, тому що кожна з цих знатних дружин вважала, що вона повинна представляти гідність своєї батьківщини в юдейській столиці, і особливо повинна представляти її релігійні переконання. Таким чином, язичницькі релігійні служителі відчували заздрість до великого храму Єгови та його вишуканих богослужінь; і ці дружини, як представниці релігій своїх батьків, наполегливо вимагали від царя Соломона, щоб він надав їм можливість служити своїм богам, переконані, що належна широта поглядів з його боку змусить його погодитися з їхніми вимогами і спорудити вівтарі для їхніх язичницьких божеств.

Цар, який купався в багатстві, поступився настирливим вимогам своїх дружин і встановив для них, їхніх іноземних послів і відвідувачів святилища, вівтарі, святі місця різних фальшивих богів навколишніх народів – не тому, що цар вірив у них або сам поклонявся їм, а через хибне уявлення про широту поглядів і помилкову форму великодушності до своїх дружин і їхніх почуттів. Він порушив своє найвище почуття відповідальності перед Господом, Єговою. Поступово відданість, яка була у нього спочатку і яку Господь благословив двома особливими проявами, зникла, і цар все менше ставав людиною за Божим серцем; у нього все менше було відданості серця свого батька Давида і ревності до Божественної волі та поклоніння.

НЕВІРНІСТЬ СОЛОМОНА ОТРИМАЛА ДОКІР

Наш урок розповідає про те, як Господь докорив Соломону за його вчинки через пророка Ахійю (вірші 29-37). Господь запевнив Соломона, що через його невірність більша частина царства

буде відірвана, відібрана силою у його сина й перейде під владу одного з його слуг – Єровоама. Цей чоловік був довіреним чиновником, який збирав податки і наймав робітників для справ царя. Той самий пророк помазав Єровоама в ім'я Господа, щоб він став царем над десятьма поколіннями. Але замість того, щоб чекати на Господній час, як це зробив Давид, Єровоам підняв бунт проти царя, під час якого зазнав поразки і був змушений втекти від військ царя до Єгипту. Згодом, у призначений Богом час, він став царем десяти поколінь. До речі, тут ми бачимо урок для всього Божого народу: ми повинні чекати на Господа, на Його часи й пори у всіх справах життя, великих і малих. Ми повинні бути вірними й пильними, чекаючи на Господнє провидіння, але не передбачаючи його й у жодному випадку не роблячи [R4298] жодних кроків перед властивим часом у Господа.

“Ростить Бог наміри Свої –

Ми бачимо їх слід.

Хоч смак в бутона є гіркий,

Але солодкий цвіт”.

ПОЗАОБРАЗНЕ ЦАРСТВО

Тільки коли ми пам'ятаємо, що Боже Царство за часів Соломона було передвістям Царства Христа, ми отримуємо правильне уявлення про цю річ. Це було образне Боже Царство, і Соломон сидів на його троні як Божий представник. Отже, хтось більший за Соломона остаточно сяде на трон землі й розширить Царство до найдальших меж, приносячи для нього багатство, честь, мудрість і силу, більші, ніж ми зараз можемо належним чином оцінити і які лише слабкою мірою були образно показані в тому, що було зі Соломоном. Однак вади Соломона не слід вважати образними вадами в Царстві Христа. Вони вчать іншого уроку, а саме, що вся влада й мудрість у даний час натрапляють на перешкоди з боку несприятливих оточуючих умов, так що вони стають пастками й сильцями навіть для наймудріших і найбільш благонамірених людей. Тим часом Господня обітниця через Мойсея та пророків була про Того, Хто більший за Соломона, Хто мудріший за нього, багатший і могутніший, Хто здатний і охочий виконувати божественну волю серед людей і встановити Царство вічної праведності. Це Царство ще не з'явилося серед людей, і тому ми

все ще молимося: “Нехай прийде Царство Твоє, нехай буде воля Твоя як на небі, так і на землі”.

Коли ми згадуємо, що про це Царство натякають слова нашого Господа, що “Насіння жінки зітре голову змія”, і що пізніше про нього більш конкретно згадується в обітницях, даній Аврааму, що “благословляться в тобі та в нащадках твоїх всі племена землі”, ми бачимо, що з людського погляду ця надія довго відкладається. Ізраїль сподівався бути цим Царством і чекав на Месію, його голову й Господа, щоб Він правив їхнім народом, використовував його як Свій вибраний народ для благословення всіх народів землі. Та коли Месія прийшов у світ, до Своїх, до цього посвяченого народу, Він виявив, що вони не гідні благословень Царства, ані навіть 144 000 з-посеред них не гідні становити Його Церкву, Його Наречену, членів класу Його Тіла, щоб бути співспадкоємцями з Ним у Його Царстві. Саме це Бог передбачив і провістив, кажучи: “Коли б число синів Ізраїлевих було, як морський пісок, то тільки останок спасеться” (Рим. 9: 27). Це не означає, що більшість цього народу втрачена безповоротно, а радше означає, що тільки останок був спасений відповідно до їхніх очікувань, спасений стосовно їхнього відношення до класу Царства. Цей гідний останок, ймовірно, становив разом не більше 20 000 осіб, зібраних під час служіння нашого Господа й наступних тридцяти семи років часу юдейських жнив і зачаття святим Духом. Вони стали ядром Духовного Ізраїлю, і з того часу, відповідно до пророчих слів, Господь використовує різні засоби для зібрання подібного класу з усіх націй, народів, царств і мов. Ми віримо, що незабаром загальне число 144 000 буде випробуване, перевірене й прийняте за завісою – “раптом, як оком змигнути”, з людських умов до небесних – до божественної природи.

Давно обіцяне Царство чекає на розвиток цієї “Малої Черідки” Царів і Священників, які будуть царювати з Христом на землі як члени товариства Месії, для якого Він є Головою й Господом, а також Відкупителем. З прославленням останнього члена цього вибраного класу настає відповідний час для встановлення Царства дорогого Божого Сина в силі та великій славі. Тоді виконається обітниця: “Благословляться... в нащадках твоїх всі племена землі”, бо вибрана Церква є частиною насіння Авраама. Тому

обітниця, спадкоємцями якої вони є разом із Христом, не може виконатися, доки їхній вибір і прославлення не завершиться. Усі обітниця та задуми божественного Слова й Плану спрямовані на це славне завершення людського відкуплення.

СПАСИТЕЛЬ, ЯКИЙ Є ХРИСТОС

Це підводить нас до другої частини призначеного уроку, яка більш конкретно стосується пори різдва. Не має особливого значення, що 25 грудня не є днем народження нашого Господа, згідно з біблійним описом, бо насправді Він народився приблизно 25 вересня, через дев'ять місяців. Той чи інший день підійде нам, щоб вшанувати народження нашого Спасителя у плоті, як дар Божої любові для засудженого і вмираючого світу. Дійсно, у деяких відношеннях 25 грудня, яке відповідає даті благовіщення, або зачаття святим Духом у лоні Марії, може вважатися навіть більш відповідним для святкування, ніж день Його смерті. Хіба не тоді Отець почав посилати Свого Сина, почав дарувати нам дар людини Ісуса Христа? Дійсно, при Своему народженні Він ще не був тією Людиною і не міг спасти нас як немовля. Його зачаття й народження були важливими, але тільки вели до тридцятирічної людини, Яка принесла жертву і сказала: “Ось іду, в звої книжки про Мене написано, щоб волю чинити Твою, Боже!” (Євр. 10: 7). Там велика Жертва за гріх була принесена Отцю і прийнята, а прийняття було позначене наданням святого Духа, який знову зачав нашого Господа до духовної природи, на божественному рівні.

Протягом трьох з половиною років Його служіння Його жертвенна плоть, покладена на вівтар, поглиналася, а Нове Створіння зростало, випробовуючись та отримуючи похвалу, аж нарешті, у Своему воскресінні, Він був виправданий у дусі, тобто вдосконалений як Нове Створіння. Наш заголовний текст повністю узгоджується з цим. У день народження нашого Господа народився Спаситель, Той, Хто мав спасти Свій народ не тільки від їхніх гріхів, але й від покарання за ці гріхи, від смертної кари – спасти їх від могили. Він не став справжнім Спасителем, поки не досяг тридцятирічного віку. А у ширшому сенсі цього слова Він ще не став Спасителем, Визволителем.

Те, що Він зробив під час Свого земного служіння й жертви Собою, було лише закладанням

основи для спасіння світу Його власною жертвою – смертю “Праведного за неправедних”. Завершивши цю частину Своєї праці, Він у П’ятидесятницю розпочав працю зі спасіння “Малої Черідки”, “вибраних”, тих, хто приймає Його милість вірою. Однак навіть для них спасіння ще не завершено. Як стверджує апостол, “надією бо ми спаслися”.

Вірою і надією ми можемо прийняти Господні обітниці воскресіння з мертвих у належний час. І ці обітниці можуть діяти в нас настільки повно, настільки всебічно, що дозволяють нам навіть зараз говорити і думати про себе з біблійного погляду як про тих, хто вже не мертвий зі світом, але вважається піднятим з Христом, в обновленому житті, яке приносить нам сьогодні духовні благословення, але коштує нам жертв і страждань аж до смерті. Спасіння, якого ми виглядаємо і яке Господь обіцяє нам в кінцевому підсумку, буде, як каже апостол, у “з’явленні Господа нашого Ісуса Христа” (1 Тим. 6: 14).

СПАСІННЯ НАДІЄЮ І ДІЙСНЕ

Той, хто не бачить різниці між спасінням надією в теперішньому часі й фактичним спасінням уранці воскресіння, не має ключа, необхідного для того, щоб увійти й насолодитися, в глибокому сенсі, Божественним Словом і Планом. Якою б дорогоцінною не була надія в теперішньому часі, вона мала б невелику цінність сама по собі без дійсності, яку вона передвіщає. Спасіння, яке Христос прийшов принести людству, – це не просто надія, якою ми можемо насолоджуватися, а справжня дійсність, яка, як Він обіцяв нам, настане в Його Тисячолітньому Царстві. Вся праця Тисячолітнього Царства буде працею воскресіння. Людство не просто вийде з гробу, як обіцяв Ісус (Ів. 5: 28), але вийде з метою воскресіння з нинішнього стану гріха та смерті до славної досконалості досконалих людських істот, яку Адам втратив через непослух, – до Божого образу, а також до безцінних уроків, отриманих під час панування гріха та смерті.

ЦАРСТВО ХРИСТА В ЗАРОДКУ

Царство Месії буде всесвітньою імперією, в якій кожне коліно схилиться й кожен язик визнає Богу на славу; коли “земля буде повна пізнання Господнього так, як море вода покриває”, і більше ніхто не буде казати своєму ближньому: “Пізнайте Господа! Бо всі будуть знати Мене, від малого їхнього й аж до великого їхнього”. Ми все ще молимося про це Царство і ще не

отримали його, але про “Малу Черідку”, “вибраних”, які чують поклик і слухаються його, говориться як про Господнє Царство в зародку з двох причин: (1) Вони добровільно підкоряють Йому свої серця і прагнуть, щоб Його воля виконувалася в них в думках, словах і вчинках – з кожним днем все більше; і (2) вони мають бути членами царської сім’ї, яка царюватиме протягом Тисячоліття під головуванням Ісуса, великого Пророка, Священника й Царя. Вони будуть Його співспадкоємцями, чия посада, служіння, також поєднуюватиме царські та священницькі повноваження.

БОЖІ ДАРИ ЗАРАЗ

Тож давайте радіти цій радісній порі року й наповнювати свої серця вдячністю за божественну любов і доброту, які дали нам великий дар Месії, а отже, опосередковано, знання про Царство, яке ще має прийти, і про нашу частку в цьому Царстві, яке благословитиме світ. Як ми отримали даром, так і даваймо даром, наслідуючи нашого Господа й Небесного Отця. Дехто може мати можливість давати багато різних дарів. Усі матимуть привілей дарувати своїм ближнім, прямо чи опосередковано, дари Божої любові, відкриваючи їм багатства Його благодаті, як це представлено в “Божественному Плані Віків”. [R4299]

Послання Божої любові є найціннішим з того, що ми коли-небудь отримували, і пам’ятаймо про це, коли ми даємо подарунки іншим, щоб, незалежно від того, що ми ще можемо або не можемо дати нашим дорогим друзям, сусідам і близьким, ми могли подарувати їм саме це; і наша манера поведінки та загальна постава повинні показувати, наскільки ми цінуємо це вище за рубіни, і таким чином ми можемо найкращим чином запропонувати Божий дар іншим і допомогти їм його оцінити. У таких представленнях вдячні слова, вдячні погляди будуть виходити з люблячого серця, яке саме спаслося силою Правди від панування противника, гріха та самолюбства. Навчімося роздавати ці дари благодаті, Правди та впливів, що ошчасливають всіх навколо нас, не лише раз на рік, а щодня й щогодини, і не лише нашим друзям, а й, богоподібним чином, нашим ворогам, “добрий бо Він до невдячних і злих” і “наказує сходити сонцю Своєму над злими й над добрими”.

ВІЧНІ РАМЕНА ПІДТРИМУЮТЬ БОЖИЙ НАРОД БОЖЕСТВЕННЕ МИЛОСЕРДЯ ДО СТОГНУЧОГО СТВОРІННЯ

*“Покрова твоя – Бог Предвічний,
і ти в вічних раменах Його”
(5 Мойсеєва 33: 27).*

Той, хто достатньо заглиблюється в Боже Слово і з чесним розумом зважає його заповіді та обітниці, буде укріплений проти зростаючого духа вищої критики, нової теології та еволюції. Він побачить у нашому тексті прекрасні поетичні настрої, вміло пристосовані до наших інтересів як упалого роду. Замість того, щоб приписувати ці слова чарівних почуттів члену нашого роду, який лише недавно перестав бути мавпою, він, навпаки, зрозуміє, що такі благородні почуття й піднесене вираження можна скопіювати з вигодою для себе, але їх не може поліпшити навіть найяскравіший інтелект цього хваленого віку розуму. Дійсно, особливість поезії Біблії полягає в чудовій адаптації до інтересів серця кожного класу, якому вона адресована. Заслуга поезії Шекспіра в тому, що вона вірно інтерпретує людську природу; проте Шекспір мав Біблію як один зі своїх підручників, і те, що він якоюсь мірою використовував її, підтверджується тим, що він копіював її стиль, а іноді й її фразеологію.

Багато хто, справді, захоплюється творами Шекспіра, але не захоплюється Писанням – частково тому, що вони не знають останнього, а частково тому, що вони ще не досягли того стану розуму, зрілості та досвіду, який дозволив би їм хоча б частково оцінити красу та поетичність Біблії. Незнання Біблії є значною мірою результатом її неправильного тлумачення фальшивими доктринами та віровченнями, сформульованими в епоху Середньовіччя і після неї, під дією тих самих впливів. Наш противник мав багато спільного з засліпленням розуму тих, хто сформулював ці помилки, що абсолютно доведено записами про огидні переслідування, вчинені ними в ім'я Бога, релігії та християнської любові. Оскільки Біблія є посібником християнства, то кожна критика останнього стосується і першої.

Тому ми можемо бачити, що відсутність інтересу світу до вивчення Біблії значною мірою зумовлена неправильними тлумаченнями Божого характеру та плану, які помилково вважаються похідними від Божого Слова.

ПЕРЕВ'ЯЗУЙТЕ ЗЛАМАНОСЕРДИХ

Ми щойно зауважили, що більшість людства ніколи не досягла того рівня розвитку життєвого досвіду, який би дозволив їй повною мірою оцінити велич деяких виразів Біблії, таких, скажемо, як наш текст. Ми не маємо на увазі, що таким людям бракує інтелекту та освіти. Навпаки, деякі з найбільш освічених людей є мало розвиненими в цьому напрямку, тоді як деякі з найбільш неграмотних мають високий рівень розвитку в плані такої оцінки. Апостол Павло говорить, що людство в цілому є стогнучим створінням, яке разом мучиться в болях і чекає на визволення під час другого приходу Христа та встановлення Його Тисячолітнього Царства (Рим. 8: 19-22).

Але це стогнуче створіння дуже недосконало розуміє своє справжнє становище. Воно усвідомлює, що щось не так, що світ зараз перебуває і протягом століть перебував під пануванням [ЗНГ432] гріха і смерті. Воно усвідомлює, що з нескінченними прагненнями шлях людського життя є коротким; що його оточення є несприятливим для щастя, розумового та фізичного; і воно вирішує, що не можна втрачати час на роздуми про причини та наслідки; і якщо є можливість отримати якесь задоволення, то не можна зволікати з його пошуками.

Отже, бачимо, як весь світ думає, планує і женеться за щастям то одним шляхом, то іншим, але всі з однією метою – здобути щось, що називається задоволенням, яке буде компенсацією і засобом від болю, страждань, смутку, випробувань і розчарувань, спільних для всього світу.

Надзвичайно мало людей є по-філософськи налаштованими. Майже ніхто не сідає, щоб

порахувати вартість задоволення або багатства, інакше люди швидко б зрозуміли, як і мудрець давнини, що “марнота усе”. Вони б побачили, що боротьба за багатство приносить перемогу лише небагатьом, і що до моменту здобуття перемоги здоров’я та енергія вже значною мірою зникли, а одна нога вже в могилі. Вони б зрозуміли, що гонитва за ім’ям і славою неминуче принесе більшу чи меншу опозицію з боку інших, які беруть участь у цій гонитві, і що навіть ті нечисленні, хто досягає мети, бачать, що вона є лише великою бульбашкою, яка зникає в руках. Навіть більш скромні амбіції щодо дому, миру, любові та щастя в переважній більшості випадків закінчуються відчаєм. І час від часу друге або третє повторення спроби виявляється однаково безрезультатним. Проте Біблія представляє філософію теперішнього життя й майбутнього, яку деякі готові прийняти лише тоді, коли “спробують щастя”, як уже зазначалося, і переконуються у правдивості біблійного твердження, що всі земні амбіції – марнота. Будівання надій і цілей є марнотою і не приносить задовільної нагороди; а якщо винагорода і прийде, то зазвичай за таку ж або ще більшу ціну. Тільки ті, хто навчився підходити до цього по-філософськи, можуть почути голос Господа через Біблію, який обіцяє зцілити зламане серце небесним бальзамом.

ЗАКЛИК ДО СТРУДЖЕНИХ І ОБТЯЖЕНИХ

Наш Господь проголосив, що його місія – перев’язувати зламані серця, а не розбивати. Тож Він сказав: “Прийдіть до Мене, усі струджені та обтяжені, і Я вас заспокою!” – “Прийдіть до Мене, всі, хто марно прагнув відпочинку, щастя, миру, любові, радості, і Я дам вам відпочинок”. “І знайдете спокій душам своїм”; “Зоставляю вам мир, мир Свій вам даю! Я даю вам не так, як дає світ”; “Серце ваше нехай не тривожиться, ані не лякається!”; “І мир Божий, що вищий від усякого розуму, хай береже серця ваші” (Мт. 11: 28; Ів. 14: 1, 27; Фил. 4: 7).

Для деяких, у кого філософський склад розуму, хто може вчитися через спостереження, і для багатьох, хто через досвід смутку, горя, душевного болю і сліз має розбите серце, вчення Божого Слова є дорогоцінним, відмінним від

учень усіх язичницьких Біблій. У жодній іншій божественне співчуття не зображене так божественно, жодна інша не показує Бога любові та співчуття так, як це коротко виражено у висловлюванні: “Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне”, – як його мають святі ангели і насолоджуються ним у гармонії з Богом і всіма Його милостивими задумами для тих, хто пізнає Його доброту та любов і хто слухається Його.

Зверніть увагу на контраст між помилковими вченнями “темних віків” про лютого Бога, Який злісно насолоджувався катуваннями 999 з тисячі Своїх створінь, і повним милосердя, любові, ніжності, лагідності виразом самої Біблії, в якій читаємо: “Бо споглянув Він із високости святої Своєї, Господь зорив на землю з небес, щоб почути зідхання ув’язненого, щоб на смерть прирочених визволити” (Пс. 102: 20, 21).

ВІЧНІ РАМЕНА

Хоча Святе Письмо надзвичайно виразно говорить про часи відпочинку, які настануть для всього світу під час Другого приходу нашого Господа, і про часи реституції, які тоді будуть запроваджені; і хоча це було в значній мірі темою всіх святих пророків від початку світу (Дії 3: 19, 21), проте переважна більшість Писань, особливо Нового Завіту, адресована Вибраній Церкві, Христу, Насінню Авраама, яке зараз вибирається. Тільки вони зараз мають вуха, щоб чути божественне послання. Решта світу повинна чекати світання нової епохи, коли, як Господь запевняє нас, усі сліпі очі розплющаться, а всі глухі вуха відкриються (Іс. 35: 5). Проте, як сказав наш Господь деяким у Свій час, і це продовжує бути правдою, усі, хто має вуха, щоб чути, отримують особливе благословення, пов’язане з цим вибором: “Очі ж ваші блаженні, що бачать, і вуха ваші, що чують” (Мт. 13: 16). Дійсно, в міру того, як ми бачимо і чуємо, зростає наша відповідальність, а також наша радість, наше задоволення й наші можливості щодо славних речей, до яких ми зараз покликані божественною благодаттю.

Саме до цього духовного Насіння Авраама, Вибраних, класу Помазаного Месії (Гал. 3:

29) наш текст має особливе застосування. Нам дійсно приємно знати про Божу співчутливу любов до світу і про свідчення Його задуму, що в кінцевому підсумку кожне коліно схилиться, кожен язик визнає, і кожен член людства матиме повну можливість прийти до ясного знання правди і до повної гармонії з Богом (Рим. 14: 11; 1 Тим. 2: 3, 4).

Але поки сатана не зв'язаний, поки гріх все ще панує, поки Церква все ще приноситься в живу жертву, і поки віра все ще є необхідною, якою дорогоцінною є для них божественна обітниця нашого тексту та багатьох інших подібних до нього. Вічний Бог є їхньою покровою, і їх тримають вічні рамена. Добре сказав поет: “Куди нам вдатися по допомогу, коли приходять спокуса, коли ми спустошені, коли ми зневірені!” Як чудово, що ті, які були дітьми гніву, як і інші, під вироком смерті з рештою світу, є прийняті вічним Богом у Його сім'ю. Він зробив їх учасниками Свого святого Духа, увінчав їх Своєю люблячою добротою, підготував для них співпадкоекство з Ісусом у [ЗНГ433] Його Царстві і звернув до них послання Своєї любові та благодаті. Добре сказав поет:

“Господь – притулок для святих
У штормі горя і нещастя,
До Нього можемо прийти
І Він Своєю нам поміч дасть”.

Писання висловлює думку, що Господній народ оточений ворогами всякого роду – самим противником і занепалим людством, яке значною мірою перебуває під його пануванням і духом, включаючи часто тих, хто дорогий нам за плоттю. Усі вони представлені як ненадійні, не варті повної довіри, тому що вони не в злагоді з Богом; тому що під оманами неправди вони мають неналежний дух і часто плутають світло з темрявою, темряву зі світлом, праведність з гріхом, гріх з праведністю. Так, Господній народ навіть має нагадування бути насторожі, щоб їхній хитрий противник, сатана, не відволік їх від правильного ставлення серця й поведінки, і під якоюсь оманливою формою спокуси не спонукав робити те, що суперечить світлу й духу Божественного Слова – закону любові.

Тому Писання застерігає нас не покладатися на плоть і берегти свої серця, бо в них є джерела життя. Якщо ми не зможемо зберегти свої серця в правильному стані любові до Бога, до братів і навіть до наших ворогів, ми можемо незабаром потрапити в пастку противника і стати рабами гріха всупереч справжньому наміру наших сердець. Тому, шукаючи притулку у Всемогутнього Бога, пам'ятаючи про Його любов і довіряючи їй, ми повинні дбати про те, щоб бути сповненими подібною любові до всіх інших, особливо до членів Дому Віри. Ми повинні вимірювати нашу любов не за світовими критеріями, не за будь-якими егоїстичними критеріями, а за божественним критерієм Господа

“Любов досконалу, пречисту, святу,
Котра помагає в терпіннях нам тут”.

Отже, в цей час наш привілей – постійно звертати увагу світу на благословенний спокій і мир, які Бог дав у Христі, і на те, що це є для всього світу, хоча лише певний клас може насолоджуватися благословеннями й пропозиціями цього в даний час.

Ось прості умови, за яких ми можемо увійти в ці благословенні відносини з Господом:

1. Ми повинні відректися від гріха, і повинні робити це з тим більшою радістю, чим більше дізнаємося про його справжній характер і шкідливі якості.

2. Почувши про відкуплення, здійснене через Ісуса, ми повинні повністю вірити в нього згідно з тим, що написано, і прийняти нашу частку, усвідомлюючи, що без приписання праведності ми не могли б мати жодного становища з вільними.

3. Ми повинні посвятити все те незначне, що маємо, служінню Господу, Правді та братам, і, роблячи це прийнятним чином, повинні усвідомити, що наше найкраще, наше найдорожче – це надто мала жертва, і повинні дуже смиренно прагнути прийняти благодать Господа. Через ці двері віри, послуху, посвячення ми входимо в оселю небесної родини, стаємо спадкоємцями Бога, співпадкоекцями з Ісусом Христом, нашим Господом, входимо під покрову і відчуваємо довкола себе Вічні Рамена.

ЛИХОСЛІВ'Я – ВТРУЧАННЯ В ЧУЖІ СПРАВИ – ПРИХОВУВАННЯ ПРАВДИ

“Нікого не лихословити”

(Тита 3: 2, Гиж.).

“Ніхто з вас нехай не страждає... як той, хто встряває в чужі справи”

(1 Петра 4: 15, Хом.).

“Щоб були ми правдомовні в любові”

(Ефесян 4: 15).

Усі християни, які досягли прогресу в розвитку благодатей і плодів Господнього Духа, приймають цитовані тексти Святого Письма як правдиві. Вони радо визнають правильність викладеного в цих текстах і погоджуються, що їхній обов'язок і обов'язок усіх християн – дуже ретельно й суворо дотримуватися цих божественних настанов. Але, як не дивно, здається, що в більшості розумів вміння думати сплутане, і на слова небесної мудрості накладаються зовсім хибні тлумачення. У результаті багато хто з дорогого Господнього народу вважає, що їм підходить вислів єпископальної сповіді: “Ми зробили те, чого не повинні були робити, і не зробили того, що повинні були зробити”. Однією з особливих рис, пов'язаних з цією річчю, є те, що деякі з дорогого Господнього народу, які щиро бажають виконувати Його волю і нічого іншого, припустившись помилку і потрапивши у великі неприємності, не можуть зрозуміти, у чому вони помилилися. Отже, досвід не дав їм ніякого уроку, і замість того, щоб бути помічниками та яскравими світлами, вони значною мірою стають каменями спотикання і здебільшого нівелюють те добро, яке бажають робити або, можливо, роблять. Зрозуміло, що мета цього обговорення – не завдати болю, ранили чи образити, а допомогти членам Христового Тіла повніше виконати суть їхньої угоди з Господом і бажання їхнього серця.

ЩО ТАКЕ ЛИХОСЛІВ'Я?

Ми відповідаємо, що лихословити – це говорити щось, що принижує іншого, говорити про нього неприємні речі. У деякого складається враження, що лихослів'ям є брехня, і тому вони вважають, що завжди треба казати правду. Це

помилкова думка. Будь-яке слово, що шкодить репутації іншого, – правдиве воно чи ні – є лихослів'ям у правильному розумінні цього терміну. Господній Дух, як і Його Слово, забороняє лихослів'я, тому що Господній Дух є духом любові й доброти, а лихі слова, правдиві чи неправдиві, не схвалюються любов'ю, суперечать любові, походять від якихось злих мотивів, таких як встрявання в чужі справи і плітки, або, що ще гірше, таких як злоба, заздрість чи колотнеча, і все це апостол називає у своєму переліку “вчинками диявола”.

Кажуть, що “у кожного правила є винятки”, і в цього теж є. Наприклад, якщо ви стали свідком убивства, крадіжки чи будь-якого іншого жакливого злочину, ваш обов'язок перед суспільством – розповісти про це зло, повідомити про нього відповідні органи влади, мера, начальника поліції або кого-небудь іншого. Це буде лихослів'я, так, але це винятковий випадок, який вимагає виняткового ставлення. Проте це не означає, що ви маєте якісь погані мотиви стосовно злочинця – гнів, ненависть, злобу чи ворожнечу. Ні, цього вимагають інтереси суспільства і ваше розуміння духа любові до них. Дійсно, у деяких штатах закон вважає мовчазного свідка співвідповідальним з головним винуватцем. У Церкві також є виняток, зазначений у Писанні, а саме, що якщо провина є достатньо серйозною і може порушити наші добрі стосунки з порушником, ми можемо піти до нього й обговорити цю річ з ним наодинці – не з метою судити його, засуджувати тощо, а з метою допомогти братові позбутися якогось погляду на справи або якоїсь поведінки, яка, на нашу думку, є неправильною, гріховною, суперечить Божому Слову. Перш ніж підійти до нього/неї, ми повинні проаналізувати себе, чи не є ми в настрої шукати недоліки і чи ця річ дійсно стосується нас, наших особистих стосунків з братом або наших взаємостосунків з членами Церкви Христа, інтереси яких, на нашу думку, можуть зазнати шкоди від такої поведінки брата.

Ми повинні йти з добротою й надією в серці, що справа, яка здавалася дивною і такою, що порушує Боже Слово, може виявитися після пояснення зовсім не такою.

Ми повинні йти з надією, що в будь-якому випадку Господь благословить нашу місію – не для того, щоб завдати шкоди братові/сестрі, а для його розради, для допомоги й звільнення від того, що ми вважаємо неправильною поведінкою. Тільки після того, як ми зробили цей крок, а неправильна поведінка продовжується, завдаючи шкоди нам або Церкві, нам дозволено говорити іншому про те, що ми вважаємо злом. І навіть тоді розмова повинна відбуватися в присутності обвинуваченого, щоб він мав повну можливість висловити свою думку з цього питання, як зазначено в Писанні в Матвія 18: 15-17 і детально пояснено у “Дослідженнях Святого Письма”, том VI. Якби це не було такою прикрою та серйозною помилкою, то було б кумедно спостерігати, як деякі сумлінні брати та сестри намагаються обійти це питання про лихослів'я і навіть, здається, повністю ігнорують його суть. Наприклад, одна з сестер може сказати іншій: “Я щойно почула щось про сестру В., що мене буквально шокувало. Не знаю, що й думати про це. Хотіла б порадитися з тобою, але, звісно, не можу розповісти тобі, про що йдеться, бо це було б лихослів'ям, а я як послідовниця Господа не маю права говорити, а ти не маєш права слухати”. Бідні, простодушні овечки! Вони, здається, не розуміють, що в цей момент займаються найгіршим лихослів'ям. У дев'яти випадках з десяти, якби вони розповіли все, що знають, враження в їхнього слухача було б удесятеро менш негативним від створеного ними. Ця серйозна помилка, яка завдає стільки шкоди у всьому світі й серед Господнього народу, є свідченням двох речей: (1) невміння думати, (2) відсутності духа любові.

У цій статті ми намагаємося виправити перший недолік і допомогти деяким мислити більш правильно; але ми не можемо допомогти їм усунути другий недолік – відсутність любові, який насправді лежить в основі цього зла. Якби така особа любила сестру, про яку почула погане, то ніколи б не переказала про це й слова жодній душі, а пішла б безпосередньо до визнаної винною з любов'ю та надією, що чутки

є неправдивими, і розповіла б їй, як приятелька, яку спонукує дух любові, все, що вона чула, бачила або неправильно зрозуміла, і запевнила б її, що сподівається на якесь пояснення. Але в жодному разі жодне припущення в цій справі не повинно виходити від неї.

“СТРАЖДАТИ ЯК ТОЙ, ХТО ВСТРЯВАЄ В ЧУЖІ СПРАВИ”

Зазвичай у кожній справі є дві сторони. Майже в кожному випадку, коли хтось один порушує заповідь “Нікого не лихословити”, на допомогу приходить той, кому розповідають про зло. Він/вона “роздуває справу” запитаннями, натяками, пропозиціями, зацікавленими поглядами, захочувальними коментарями тощо. Безсумнівно, такий слухач зла в очах Господа є настільки ж винним, як і той, хто говорить зло. Трудність обох полягає в тому, що їм бракує духа любові, про який згадує апостол, кажучи: “Любов... не думає лихого”, а “безліч гріхів покриває”. Вже перший натяк на те, що про іншого збираються говорити щось скандальне або недобррозичливе, повинен змусити нас відступити, відчутти страх і усвідомити, що противник поруч, готовий допомогти в будь-якому злому ділі. Як уже було сказано, розумним рішенням було б негайно сказати: “Моя дорога сестро чи брате, вибач, але чи не є ми обоє Господніми дітьми і чи не можемо ми краще догодити Богу та сприяти власному духовному благополуччю, прислухаючись до Його Слова та розвиваючи у своєму серці й розумі дух любові, замість того, щоб обмовляти та пожирати одне одного? Думаймо про добрі риси [R4282], добрі якості один одного, як апостол хотів би, щоб ми робили”. Якщо такий правильний шлях позбавить вас дружби з кимось, це буде вам на користь, бо якщо він або вона були б розсудливими, то таке доброзичливе ставлення було б корисним, і ви б одразу дізналися, що він або вона повністю згодні з вами і прагнуть того ж самого.

Ми часто чуємо, як люди кажуть: “Справді, краще б я ніколи цього не чув! Воно принесло мені стільки клопоту й страждань”. Це ті, про кого згадує апостол, – хто страждає, втручаючись у справи інших, всупереч божественній настанові й духу любові. Вони отримують те, на що заслуговують, і, ймовірно, завдають своїм

втручанням духовної шкоди собі та іншим. Мало хто з нас має достатньо часу, щоб займатися всіма справами світу і при цьому приділяти належну увагу своїм власним. “Підмітай перед своїм порогом” – стало прислів’ям, даючи зрозуміти, що той, хто приділяє багато уваги справам сусідів, нехтує домашніми обов’язками та відповідальністю і, ймовірно, накликає на себе неприємності. Християнин, багатий досвідом, наголошує на тому, що він знає достатньо про зло в собі та своєму оточенні, тому уникає прискіпливого ставлення до слабкостей та вад інших або їхніх свобод, які, можливо, здаються йому гріхом. Апостол мав це на думці, говорячи про деяких, “що прийшли підглядати нашу вільність”. Будьмо певні, що всі, кого мав на думці апостол, перебували в небезпечному становищі з причини втручання в справи інших, і однаково будьмо певні, що той самий принцип справджуватиметься завжди. Якими б добрими не були наші наміри, ніхто не буде увінчаний за незаконне змагання (2 Тим. 2: 5).

Є люди, для яких намагання порятувати життя інших відповідно до своїх уявлень і критеріїв є їхньою другою вдачею, і які забувають про слова апостола, що кожен “для пана свого стоїть або падає”. Наші обмеження щодо того, що ми можемо і що не можемо робити, втручаючись у справи інших, є дуже численними. Для деяких у давнину було страшним гріхом їсти м’ясо, яке зазвичай продавалося в громадських місцях, тому що його попередньо принесли в жертву ідолу. Апостол мав ширший, більш глибокий і правдивий погляд на це питання, коли заявив, що ідол все одно є нічим, визнаючи, що принесення м’яса в жертву ідолу не може завдати м’ясу жодної шкоди. Однак були й такі, хто готовий був підглядати в таких речах і втручатися в чужі справи, і деякі з них, можливо, спотикалися через свою схильність до втручання. Факт, що апостол був готовий поступитися цим слабшим братам і сказати, що він повністю утримається від м’яса, не доводить, що він був неправий, а вони праві. Це лише доводить, що він був достатньо великодушним, щоб відмовитися від своїх власних свобод (які жодним чином не засуджувалися в Писанні) заради них, через їхні слабкості, відсутність логіки та схильність до втручання

в чужі справи. Наш Господь звертався до тих, хто втручається в чужі справи, коли казав, що вони подібні до чоловіка, який пішов до свого ближнього і хотів допомогти йому витягнути заскалку з його ока, не помічаючи, що в його власному оці була ціла колода. Ісус сказав: “Вийми перше колоду із власного ока, а потім побачиш, як вийняти заскалку з ока брата твого” (Лк. 6: 42).

ОБОВ’ЯЗОК ГОВОРИТИ ПРАВДУ

Ми вже зазначали, що не можна навіть говорити правду, якщо вона є наклепницькою, образливою або спрямованою на те, щоб зганьбити нашого ближнього; що говорити правду в таких обставинах з біблійного погляду є лихослів’ям і заборонено не тільки Словом Господа, але й духом любові до братів, і було б неправильно навіть слухати таку річ, а того, хто намагається говорити лихе, слід з любов’ю дорікнути і допомогти йому подолати цю слабкість. Але правду можна говорити і в згоді з любов’ю. Якщо скандаліст, обмовник, наклепник і той, хто лихословить, розкрив нам якусь справу, наш обов’язок – не повторювати її і навіть не натякати на неї іншим, але розповісти про цю справу і все, що ми про неї знаємо, тому, кого обмовили, зганьбили, проти кого виступили. Чому наш обов’язок це зробити? Відповідаємо, що той самий дух любові, який спонукає нас не говорити зневажливо про когось іншим, повинен спонукати нас розповісти потерпілому про факти: (1) Це змусить його бути на осторозі й допоможе викрити неправду або перекручування фактів, і всі, хто любить правду та справедливість, повинні радіти можливості допомогти таким чином. (2) Безсумнівно, це буде дуже допоміжним для наклепників, для тих, хто лихословить; вони отримають практичний урок і, можливо, встигнуть навчитися, поки ще не пізно, що вони й далі плекають діла плоті та диявола, які мають бути викорінені з їхнього серця, перш ніж вони будуть готові до славної зміни Першого Воскресіння й участі з Христом у славі, честі та безсмерті. (3) Такий шлях був би корисним для нас самих, бо допоміг би розвинути кожному справжню мужність на боці добра, на боці правди, на боці Господа, а не на боці диявола, наклепу й лихослів’я.

Дивно, але щось у наших бідних головах або якийсь обман противника іноді веде деяких зі справжнього Господнього народу на хибний шлях у цьому питанні. Наприклад, нещодавно ми спостерігали такий випадок: хтось А “з любов’ю” повідомив Б наклепницьку інформацію про В. Б “з любов’ю” вислухала цю жахливу новину, а потім поділилася нею з Г – що вона почула жахливі речі про В і дуже засмутилася. Г, яка добре знала В, запевнила Б, що таке лихослів’я, безсумнівно, не має під собою жодних підстав. Б сказала, що хотіла б розповісти Г про все, але не наважується, бо це було би лихослів’ям. Г наполягала, що в будь-якому разі Б повинна піти до В і розповісти їй про погані речі, які про неї говорили, і назвати ім’я її наклепника, щоб вона могла піти до нього згідно з Матвія 18: 15-17. Але дорога Б злякалася такої пропозиції і заявила, що нізащо в житті не зрадить А і не буде “лихословити” його.

Тепер зверніть увагу на помилки, допущені під час цих подій: (1) А розпочав цю справу як наклепник, говорячи погано про В. (2) Б, вислуховуючи це і не висловлюючи докору, а дозволяючи продовжувати, стала співучасницею провини. (3) Б сама стала наклепницею, лихословлячи і пліткуючи, коли вона прихованими натяками переказала наклеп Г. Не має значення, що вона не вдавалася в подробиці. Вона створила погане враження, і це було, можливо, набагато гірше, ніж якби вона розповіла все, що розповіли їй. (4) Г, можливо, також була винна в тому, що взагалі слухала наклепи, але вона вчинила правильно, намагаючись захистити того, кого не вислухали, і наполягаючи на тому, щоб усю справу негайно передали В, щоб вона дізналася про зло, яке їй було завдане, коли А позбавив її доброго імені. (5) Припущення Б, що вона буде “лихословити”, якщо піде відкритим, чесним шляхом, показує, що вона серйозно помилялася щодо безсторонності. Вона була співучасницею злодія в крадіжці репутації (Пс. 50: 18). Репутація іншої особи була вкрадена, а вона допомагала приховувати злодія. Проте, як ми вже казали, омани нашого спотвореного розуму і хитрість противника заводять деяких з Господнього народу в такі клопоти, що вони мимоволі стають на бік противника, який представляє світло у вигляді темряви, а темряву

у вигляді світла. Б “нізащо у світі” не хотіла викривати А, вважаючи, що таким чином вона буде “лихословити”. Яка софістика! Це прямо протилежно істині! Це був саме той випадок, коли вона повинна була розповісти про цю річ, одночасно вибачившись за свою участь у гріху. Особа, про яку наговорили лихе, була єдина, кому взагалі слід було про це згадати, а що стосується А, то якщо б це виявилось для нього ганебним і він втратив би частину свого авторитету, то це могло б означати найбільше благословення, яке коли-небудь дісталось йому, і могло б визволити його з пастки противника, яка, якщо не визволитися з неї, найімовірніше завадила б йому увійти в Царство.

ІНША ПРАКТИЧНА ІЛЮСТРАЦІЯ

Ось ще один випадок, який потрапив до нашої уваги й ілюструє жахливу небезпеку згубного принципу “лихослів’я”, наклепу, обмовлення та його витончених форм, а також велику небезпеку, яку він несе.

К образилася на Л. (Для цієї ілюстрації не має значення, чи були підстави для образи чи ні). Будучи дуже сумлінною, вона відчувала, що не може розповісти про обставини своїм друзям. Ймовірно, у цій справі важило ще одне міркування. Вона відчувала, що сказати правду не слугуватиме її цілям, адже багато хто, мабуть, вважатиме, що провини і звинувачення лежать саме на ній. Ведена противником (про що вона, звісно, не підозрювала), вона почала усім виразом свого обличчя й жестами обмовляти Л – виглядати ображеною, вдавати з себе скривджену й засумовану. Як вона і передбачала, це змусило її друзів запитати: “Чи з тобою все гаразд?” Непрямо й зовні з неохотою вона натякнула, що причиною її смутку став Л, але що цей смуток занадто глибокий, щоб про нього згадувати, а вона занадто шляхетна, щоб лихословити, навіть маючи на те причину. Її друзі, М, Н і П, одразу [R4283] повелися на цю приманку, згуртувалися на її підтримку і, як це властиво людській природі, змагалися між собою, хто з них перший почне встрявати в чужі справи. До речі, зазначимо, що вони мали б пам’ятати процитовані на початку цієї статті місця з Писання й дати К біблійну пораду: “Піди до Л і поговори з ним, як написано в Матвія 18: 15-17”. Вони не мали

б займатися усім цим, втручатися, лізти в чужі справи, тож, порушивши це божественне правило, вони отримали наслідки. Як благонамірени любителі втручатися в чужі справи, М, Н і П, розпочали “розслідування”, переконуючи своє серце і один одного, що тільки Божа любов спонукала їх допомогти бідній сестрі. Не будемо ставити під сумнів чесність їхніх тверджень, але обмежимося сказаним, що їхня любов не проявилася як слід – згідно з Писанням. Вони розпочали з К: “Л зробив те чи те?” Совість К не дозволила їй сказати “так”, тому що їхні припущення значно перевищили межі будь-якої скарги, яку вона могла б висунути. Але їй дуже хотілося співчуття і просування своїх планів спровадити безчестя на Л, тому вона лише зітхнула, набула сумного вигляду й відмовилася відповідати “так” чи “ні”. Охочі встрявати в чужі справи, М, Н і П порадились і вирішили, що вона не відповіла на їхнє запитання тому, що її проблеми набагато гірші, ніж вони могли собі уявити. Вони знову підійшли до К зі солідарністю та співчуттям, сказавши їй, що тепер вони знають, що все набагато гірше, ніж вона спочатку дала зрозуміти, і вони дійшли висновку, що це має бути щось значно-значно гірше, ніж вони могли собі уявити або припустити.

К була дещо шокована тим, що її метод наклепу шляхом натяків і мовчання виявився набагато успішнішим, ніж вона спочатку сподівалася. Але вона відчувала, що тепер не може відступити і розповісти тим, хто їй співчував, М, Н і П, просту, чисту правду, бо тоді вони назавжди втратять до неї довіру і зрозуміють, що вона ввела їх в оману своїми методами. Так, крок за кроком, К все більше втягувалась у це, і її совість страждала, аж поки вона нарешті не відчула, що єдиний спосіб зберегти свою репутацію в очах друзів, М, Н і П, – це зайняти становище, що їхні найгірші припущення щодо Л були цілком обґрунтованими. Її совість деякий час мучилася, але любов до співчуття та поваги інших і страх, що правдою вона може їх втратити, зв’язали її руки й ноги неправдою, якої вона трималася, і наклепом, який вона спроварила своїми діями, інсинуаціями та мовчанням. В результаті всі чотири жінки деякий час перебували у великій небезпеці втратити Правду і

потрапити у зовнішню темряву і навіть у Другу Смерть.

Ми раді, що нам не довелося писати про такого роду наслідки, але небезпека була, безсумнівно, досить серйозною для всіх, хто був до цього причетний. Адже ж можна було швидко покласти край цій поганій речі ще в зародку. Коли К вчинила проступок і почала зводити наклепи на Л, її друзі, М, Н і П, мали б згадати слова апостола: “Ви, духовні, виправляйте такого духом лагідності, самі себе доглядаючи, щоб не спокусилися й ви” (Гал. 6: 1). Якщо б К відмовилася схаменутися і продовжувала ганьблення своєю поведінкою, ці друзі, діючи відповідно до Золотого Правилу, повинні були б піти до Л і розповісти йому про цю річ, про поведінку К, її вигадки тощо. Якою великою допомогою для К, Л і трьох друзів було б дотримання Золотого Правилу! Як це врятувало б їх від пастки противника, яка на деякий час захопила їх і спричинила духовну руїну.

НЕ РОЗПОВІДАЙТЕ, ТО Й НЕ БУДЕТЕ ПЛІТКАРЕМ

Уважайте на осіб, які просять вас зберігати таємниці від тих, кому вони насправді належать. Ми не маємо на увазі, що в бізнесі, сім’ї тощо не існує належних таємниць, але ми маємо на увазі, що якщо хтось хоче розповісти нам якісь чутки про іншу особу і спочатку намагається зв’язати наш розум і судження обітницею збереження таємниці, то нам треба бути насторожі щодо цієї особи й виразно сказати їй, що ми вважаємо таку спробу заздалегідь зв’язати нашу совість або судження принизливою для нас і негідною для неї самої. Скажімо таким ввічливо, що їхні вчинки є вчинками темряви – усвідомлюють вони це, чи ні; і що ми відмовляємося йти з ними темним шляхом, на який натякають їхні слова, і радимо їм полишити темряву й перейти до більш чесних методів і практик. Скажімо їм це таким чином, щоб якомога менше їх образити, але так, щоб назавжди вирішити це питання між ними і нами, і що нам не потрібні їхні сумнівні таємниці – що ми не бажаємо бути співучасниками їхніх наклепів, обмовлянь, “лихослів’я” і крадіжок репутації.

Страх бути названим пліткарем був методом противника для приховування злих учинків

протягом багатьох років, і нерідко він використовується як батіг, щоб завадити “переможцям” виконувати свій обов’язок. Вони повинні подолати це й навчитися, що не говорити правду потрібній людині через страх образити наклепника є гріхом, і це так само неправильно, як говорити наклеп не тій людині.

Це частина перемагання, перемоги, яку любов і справедливість здобувають у нашому серці. Ми повинні навчитися не звертати уваги на фальшиві критерії світу і глузування “пліткарів”, а приділяти всю увагу божественному критерію, Золотому Правилу. Обов’язок кожного службовця або працівника – повідомляти своєму роботодавцю про будь-які важливі справи, що серйозно впливають на його інтереси, фінансові чи моральні. Кожен з них хотів би, згідно з Золотим Правилу, щоб роботодавець зробив те саме для нього, якби вони помінялися ролями. Обов’язок кожного, хто чує наклеп і паплюження репутації товариша, – надати цьому товаришу найповнішу інформацію щодо цієї справи, так

само як за законом було б обов’язком повідомити, якби він був свідком крадіжки матеріальних цінностей. Страх перед наслідками не повинен заважати нашій вірності цьому божественному принципу, цьому Золотому Правилу.

Закарбуймо в нашому розумі, як непорушну складову Золотого Правилу, яким ми зобов’язані керуватися, що якщо нам стане відоме лихослів’я – навіть якщо ми в жодному сенсі не беремо в нього участь або не маємо можливості йому запобігти, – ми завжди і негайно повідомимо про це брата чи сестру або особу, чиє ім’я чи репутація були зганьблені, і розповімо цій особі все, що ми почули, ім’я нашого інформатора та все інше, що дозволить йому/їй зайнятися наклепником, згідно з радами в Матвія 18: 15-17. Хто не розуміє цього, тобто правильного шляху християнина, той, на нашу думку, не цінує Золоте Правило, яке є обов’язковим для всіх учнів Христа.

R4281 (1908 p.)

“...Усі джерела [життєві справи] беруть початок у серці. І так є насправді, до того ж у двох значеннях. Життєві справи, коли мова йде про слова і вчинки, керуються серцем і підлягають його впливу. Якщо наші вчинки і слова мають бути чистими, святими і помічними, вони повинні бути підкріплені вірністю серця. Знову ж таки, «з серця – [походять] джерела життя» в тому значенні, що кінцеві результати, яких ми досягнемо, не залежать від жодного формулювання обіту, який ми дамо, від жодного пояснення, до якого ми можемо пристати, від жодного способу дослідження, який ми можемо задіяти, а залежатимуть від справжнього ставлення наших сердець і визначатимуться ним, бо всі уроки життя, якщо вони поширюються лише на зовнішню людину, а не на внутрішні джерела, ніколи не приведуть нас до вічного життя, яке Господь обіцяв тим, хто любить Його всім серцем, хто повністю посвятив своє серце Йому і Його служінню”. [R4299]

ЛІТЕРАТУРА

Пропонуємо читачам наступні книги та брошури:

- Серія книг “Виклади Святого Письма”
 - Том 1 – “Божественний план віків” (укр.)
 - Том 2 – “Надійшов час” (укр. та рос.)
 - Том 3 – “Нехай прийде Царство Твоє” (укр. та рос.)
 - Том 4 – “Битва Армагеддону” (укр.)
 - Том 5 – “Примирення між Богом і людьми” (укр.)
 - Том 6 – “Нове Створіння” (укр.)
- Небесна Манна (укр. та рос.)
- Фото-драма сотворення (рос.)
- На переломі віків (видання 2004 р., 92 стор.) (укр.)
- Боже Царство (86 стор.) (укр.)
- Біблійні люди (450 стор., видання 1995 р.) (укр.)

- Надія (22 стор.) (укр.)
- Кров Примирення (28 стор.) (укр.)
- Нові небеса і нова земля (24 стор.) (укр.)
- Чому Бог дозволив зло? (28 стор.) (укр.)
- Що таке душа? (34 стор.) (укр.)
- Что говорит Священное Писание о спиритизме? (88 стор.) (рос.)
- Де є померлі? (62 стор.) (укр.)
- Свічник (періодичне видання, 46 стор.)

Вся література висилається безкоштовно.

Просимо завітати в Інтернет на сторінку www.scripturestudy.net, де можна знайти додаткову літературу українською та російською мовами.